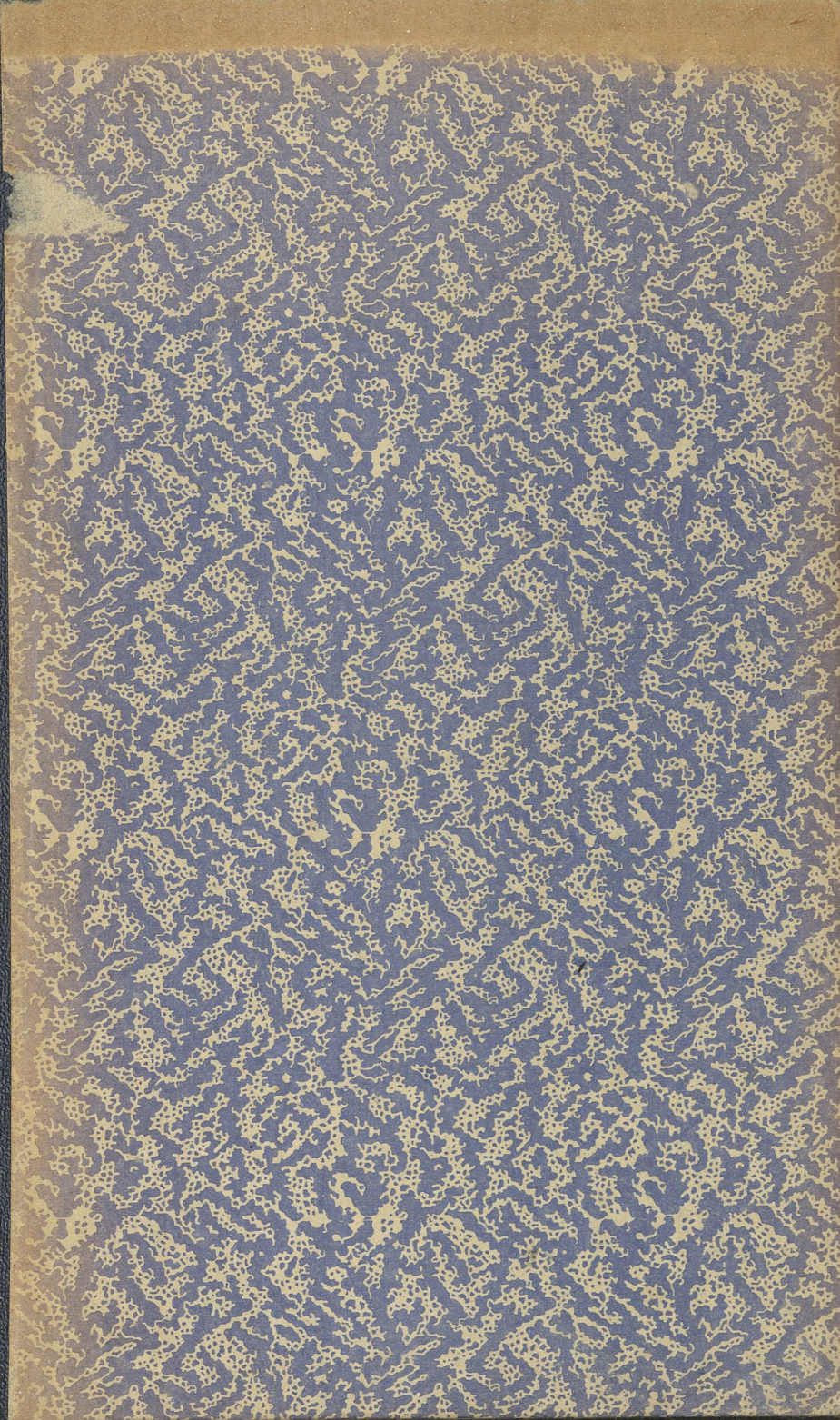
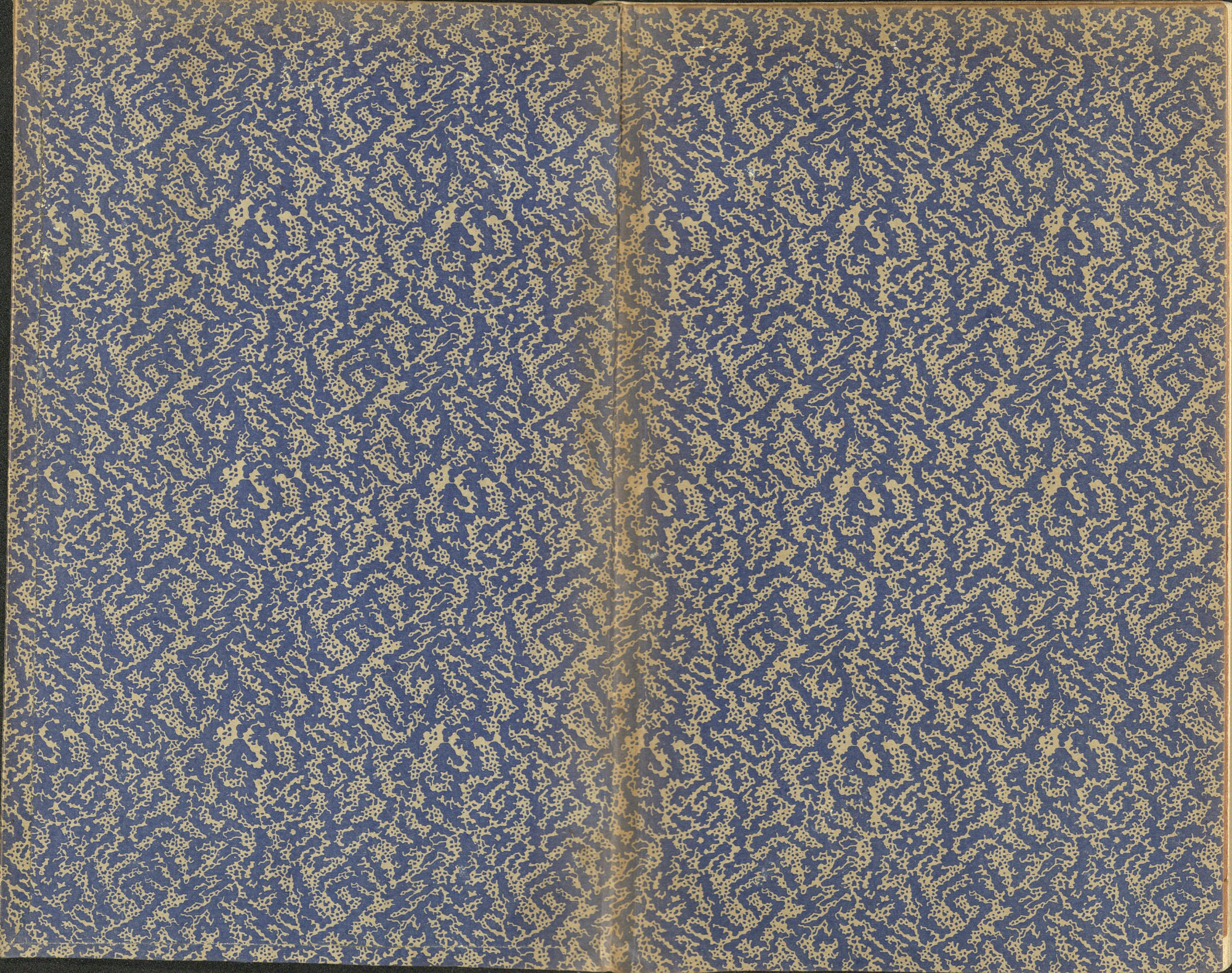

10

Βιβλίο στην βιβλιοθήκη

85-2

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

45
...ονθικ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθμ. *3/490*

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθμ. *366*
2.180~~

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθμ. *2/61*

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθμ. *45*
2
45~~

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθμ. *...*
Κατ'...~~

ΕΝ ΤΟΜΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

1912

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΙ από όλους τους λογογράφους μας
ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

εις 120 τόμους δεμένους
 αξίας ΔΡΑΧΜΩΝ 315 με 10 ΔΡ. κατά μήνα

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΕΡΣΑΙ. Μετάφρασις 'Ιω. Ζερβού	ΔΡ. 1.50
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. Μετάφρασις 'Ιω. Γρυπάρη	1.50
ΕΥΜΕΝΙΑΔΕΣ. Μετάφρασις 'Ιω. Γρυπάρη	1.50
ΧΟΗΦΟΡΟΙ. Μετάφρασις 'Ιω. Γρυπάρη	1.50
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ. Μετάφρ. 'Ιω. Ζερβού	1.50
ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ. Μετάφρ. 'Ιω. Γρυπάρη	1.50
ΙΚΕΤΙΑΔΕΣ. Μετάφρ.	1.50
*Ολόκληρος ὁ Αἰσχύλος εἰς 7 τόμους δεμένους ΔΡ. 14. —	

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. Μετάφρ. Κ. Χρηστομάνου	ΔΡ. 1.50
ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ. Μετάφρ. 'Α. Καμπάνη	1.50
ΟΪΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. Μετάφρ. 'Α. Καμπάνη	1.50
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ. Μετάφρ. Ζαχ. Παπαντωνίου	1.50
ΑΙΑΣ. Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	1.50
ΗΛΕΚΤΡΑ. Μετάφρ. Μ. Αδύτη	1.50
ΟΪΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ. Μετάφρ. 'Η. Βουτιερίδου	1.50
*Ολόκληρος ὁ Σοφοκλῆς εἰς 7 τόμους δεμένους 14. —	

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ. Μετ. Ν. Κυριακίση	1.50
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ Ο ΣΤΕΦΑΝΕΦΟΡΟΣ. Μετ. 'Α. Τανάγρα	1.50
ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ. Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	1.50
ΔΑΚΗΣΤΙΣ. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
ΒΑΚΧΑΙ. Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	1.50
ΜΗΔΕΙΑ. Μετάφρ. Α. Τανάγρα	1.50
ΙΚΕΤΙΑΔΕΣ. Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	1.50
ΕΥΚΛΩΨ. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
ΙΩΝ. Μετ. Π. Δημητριάδοπούλου	1.50
ΑΝΑΡΟΜΑΧΗ. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
ΗΛΕΚΤΡΑ. Μετάφρ. 'Α. Τανάγρα	1.50
ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ. Μετ. Κ. Βάρναλη	1.50
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΑΙ. Μετ. 'Ιω. Φραγκιά	1.50
ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ. Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	1.50
ΡΗΣΟΣ. Μετάφρασις 'Α. Καμπάνη	1.50
ΕΛΕΝΗ. Μετάφρ. 'Α. Καμπάνη	1.50
ΟΡΕΣΤΗΣ. Μετάφρ. 'Ηλ. Βουτιερίδου	1.50
ΕΚΑΒΗ. Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	1.50
ΤΡΩΑΔΕΣ. Μετάφρ. 'Α. Καμπάνη	1.50
*Ολόκληρος ὁ Εὐριπίδης εἰς 19 τόμ. δεμένους 38. —	

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ. Μετάφρ. 'Ιω. Πολέμη	2. —
---	------

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ. Μετάφρασις ἑμιστοῦ 'Ιωάννου Ζερβού	
Τόμος Α' 'Ραψόδια Α—Ζ Δρ. 1.50	Τόμος Γ' 'Ραψόδια Ν—Σ Δρ. 1.50
Β' Η—Μ 1.50	Δ' Τ—Ω 1.50
ΟΔΥΣΣΕΙΑ. Μετάφρασις ἑμιστοῦ 'Ιακώβου Πολυλά.	
Τόμος Α' 'Ραψόδια Α—Ζ Δρ. 1.50	Τόμος Γ' 'Ραψόδια Ν—Σ Δρ. 1.50
Β' Η—Μ 1.50	Δ' Τ—Ω 1.50
*Ολόκληρος ὁ Ὅμηρος εἰς 8 τόμ. δεμένους ΔΡ. 16. —	

*Ἐκάστος τόμος δεμένος ἐπὶ πλέον λεπ. 50

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1912

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ὁ Πολυνείκης, υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος, τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἐξεστράτευσε μὲ τούς Ἀργείους ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ μόνος τὴν βασιλείαν. Εἰς τὸν πόλεμον ἐνικήθησαν οἱ Ἀργεῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ μονομαχήσαντες ἐφρονεύθησαν.

Ὁ Κρέων, ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, διέταξε νὰ μείνῃ ἀταφος ὁ νεκρὸς τοῦ Πολυνείκου, ὡς ἐχθροῦ τῆς πατρίδος, καὶ ὤρισε ποινὴν θανάτου ἐναντίον οἰουδήποτε παραβάτου τῆς διαταγῆς του.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Πολυνείκου, ἡ Ἀντιγόνη καὶ ἡ Ἴσμήνη, θρηνοῦν καὶ ὀδύρονται διὰ τοῦτο, καθ' ὅσον ἱερὸν καθήκον τῶν συγγενῶν ἐλογίζετο τὸ νὰ κηδεύουν σεμνῶς καὶ νὰ ἐνταφιάζουν τὸν νεκρὸν συγγενῆ. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ Ἴσμήνη ὑποκύπτει εἰς τὴν προσταγὴν καὶ συμβουλεύει μάλιστα τὴν ἀδελφὴν τῆς νὰ πράξῃ τὸ αὐτό, ἀντιθέτως ἡ μεγαλόφυχος Ἀντιγόνη ἐξεγείρεται ἐναντίον τῆς σκληρᾶς προσταγῆς καὶ ἀψηφοῦσα τὸν κίνδυνον ἐπιχειρεῖ τὴν ταφὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Γνωρίζει τὴν παρανομίαν τῆς, ἀλλὰ συμμορφώνεται μὲ τὸν ἄγραφον ἠθικὸν νόμον τοῦ συγγενικοῦ καὶ ὀσίου καθήκοντος.

Ἐντεῦθεν ἐπέρχεται ἡ τραγικὴ κάθαρσις. Ὁ Κρέων ἀκαμπτος προσταίξει τὸν θάνατον τῆς Ἀντιγόνης, ἀν καὶ ἦτον αὐτὴ ἡ μέλλουσα νύμφη του. Ὁ Τειρεσίας προλέγει τότε τὰ ἐκ τῆς σκληρότητος τοῦ Κρέοντος μέλλοντα δεινὰ καὶ ἀποκαλύπτει εἰς τὸν βασιλέα τὰς φοβερὰς περὶ τούτου μαντείας. Ὁ Κρέων εἰς τὸ ἄκουσμα κλονίζεται, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον καιρὸς. Ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχει χρονοτριβὰς.— Ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς Ἀντιγόνης ὁ Αἴμων, ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος, αὐτοκτονεῖται καὶ ἡ μήτηρ του ἀπηλπισμένη αὐτοχειριάζεται. Ὁ Κρέων ἀργὰ συνέρχεται εἰς ἑαυτὸν καὶ κατανοεῖ τὴν συμφορὰν του.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΙΣΜΗΝΗ
ΧΟΡΟΣ (Θηβαίων γερόντων)
ΚΡΕΩΝ
ΦΥΛΛΑΣ
ΑΙΜΩΝ
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ
ΕΥΡΙΔΙΚΗ

ΠΡΑΞΙΣ Α΄

ΑΝΤ. Ἴσμήνη, ἀδελφοῦλα μου, ἐστὶ ἀγαπημένο κεφαλάκι.
Ἐέρεις νάμεινε ἀπ' τὸν Οἰδίποδα κακὸ
ποῦ νὰ μὴν ἔρριξεν ὁ Δίας ἐπάνω μας,
ἐνόσῳ ζοῦμε.
Δὲν εἶναι πόνος, οὔτε χαλασμός, οὔτ' ἀτιμία, οὔτε
[ντροπή
ποῦ νὰ μὴν εἶδα ἐγὼ μέσ' τὲς δικές μου δυστυχίες
[καὶ στὲς δικές σου...
Καὶ τώρα πάλι, τί λένε πῶς διαλάλητε, καινούργιο
σ' ὄλην τὴν πολιτεία ὁ στρατηγός;
Ἔμαθες τίποτα καὶ ἀκουστες;
ἢ δὲν μαντεύεις τὴ συμφορὰ ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τοὺς
[ἐχθρούς,
σ' ἐκείνους π' ἀγαποῦμε;
ΙΣΜ. Ἐμένα, Ἀντιγόνη, δὲν μοῦρθε εἶδησι καμμιά ἀπ'
[τοὺς ἀγαπητούς μας,

οὐτ' εὐχάριστη μὰ οὔτε και θλιβερή,
 ἀφ' ὅτου ἡ δύο ἐμείς ἐχάσαμε τ' ἀδέρφια μας τὰ δύο,
 ποῦ σὲ μιὰ μέρα πῆγαν μὲ διπλὸ θάνατο,
 και τώρα ποῦ τῶν Ἀργείων σκόρπισ' ὁ στρατός,
 τὴν ὑπερη νύχτα,
 δὲν ἔμαθ' ἄλλο τίποτα γιὰ νᾶμαι πιεὶ χαρούμενη
 [πάρα λυπημένη.

ANT. Καλὰ τὸ ἔλεγά· γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ
 σ' ἔφερα ἔξω ἀπὸ τῆς πύλες τῆς αὐλῆς γιὰ νὰ τ'
 [ἀκούσης ἐσὺ μονάχα.

ISM. Τί εἶναι; σὲ βλέπω και συλλογίζεσαι κάτι βαρὺ νὰ πῆς.

ANT. Δὲν ἔχει ὁ Κρέων τοὺς ἀδελφούς μου
 τὸν ἕνα τιμημένο μὲ ταφῆ
 τὸν ἄλλο γιὰ ἀτιμίαν ἄθαφτο;
 Τὸν Ἐτεοκλῆ, λένε, πῶς δίκαια κι' ὅπως τὸ θέλει ὁ
 [νόμος

τὸν ἔβαλε στὸ χῶμα γιὰ νᾶναι τιμημένος μέσ' τοὺς
 [νεκρούς τοῦ κάτω κόσμου,

μὰ τοῦ Πολυνείκη τὸ λείψανο,
 ἄθλια ξεψυχισμένο,
 ἄκουσα πῶς στοὺς πολίτες ἐβγήκε διαταγὴ κανεῖς
 [νὰ μὴ τὸ θάψῃ,

οὔτε και νὰ τὸ κλάψῃ, παρὰ νὰ τὸν ἀφήσουν ἄκλαυτο
 [και ἄθαφτο γιὰ τὰ ὄρνια,
 ποῦ γλυκὸ τοὺς θησαυρὸ τότε θεωροῦν και χυμοῦν γιὰ
 [νὰ τὸν φᾶν.

Αὐτὰ, εἶπαν, πῶς ὁ καλὸς μας Κρέων
 ἐδιάταξε σὲ σένα και σὲ μένα—λέω και σὲ μένα—

και τώρα ἔρχεται κατὰ δῶ γιὰ νὰ τὰ φανερώσῃ σ'
 [ὄσους δὲν τὸ ξέρουν,

και πῶς δὲν πέρνει τὸ πρᾶγμα ἐλαφρά,
 παρὰ ὅποιος κάνει τίποτε ἐνάντια
 θάνατος νὰ τοῦ μέλλεται μπροστὰ σ' ὄλη τὴν πόλι.
 Αὐτὰ εἶναι, και τώρα θε νὰ φανῆ ἀμέσως
 ἂν εὐγενικιὰ γεννήθηκες ἢ ἀπὸ καλοὺς κακιά.

ISM. Και μήπως μπορῶ ἐγὼ, παράτολμη
 νὰ δέσω ἢ νὰ λύσω ἀλλοιώτικα ἀφ' οὗ εἶναι ἔτσι;

ANT. Κύτταξε σὺ μόνο, ἂν θὰ κάνῃς αὐτὸν τὸν κόπο
 μαζί μου.

ISM. Γιὰ ποῖο κίνημα μοῦ λές, και ποῦ τρέχει ὁ νοῦς σου;

ANT. Ἄν θὰ σηκώσῃς μαζί μ' αὐτὰ τὰ χέρια μου τὸν
 [πεθαμένο.

ISM. Στ' ἀλήθεια συλλογιέσαι, νὰ θάψῃς αὐτὸν,
 ποῦ ἔχει ἀπαγορευθῆ στὴν πολιτεία;

ANT. Μάλιστα, τὸν δικό μου και ὄχι τὸ δικό σου τὸν
 [ἀδερφό,

σᾶν δὲ θες ἐσὺ,
 γιὰτι ποτὲ δὲν θὰ μὲ ὄῃς ἐγὼ νὰ τὸν προδώσω.

ISM. Ἄχ, κακομοίρα μου, μ' ἀφ' οὗ ὁ Κρέων εἶπε ὄχι.

ANT. Δὲν ἔχει νὰ μ' ἐμποδίτῃ δίολου σὲ ὄ,τι μοῦ ἀνήκει.

ISM. Ὁμιμένα, συλλογίσου, ἀδελφή, ποῦ ὁ πατέρας μας
 μὲ κατάρρα και καταχθόνια χάθηκε
 ὄταν ξεσκέπατε μονάχος τῆς ἀμαρτίας του, βγά-
 [ζοντας μὲ τὸ χέρι του τὰ δύο του μάτια.

*Ἐπειτα ἡ μητέρα και γυναῖκα του—και τὰ δύο νὰ
 [τὴν εἰπῆς—

μὲ πλεχτὴ ἀηλεία κρεμιέται και πεθαίνει.

και τρίτο, οἱ δύο μας ἀδερφοὶ σὲ μιὰ μέρα μέσα,
μ' αὐτοκτονία πήγανε οἱ καυμένοι, δίνοντας
ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου μὲ τὰ δικά τους χέρια θάνατο.

Τώρα ποῦ μείναμε ἢ δύο μας ἔρημες,
βάλε μὲ τὸ νοῦ σου τί τρισάθλια ποῦ θὰ χαθοῦμε,
ἂν κάνουμε ἐνάντια στὸ νόμο καὶ ἀψηφίσουμε
τὴ δύναμι καὶ διαταγὴ τοῦ βασιληᾶ.

Μὰ πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃς ὅτι γυναῖκες ἔγεννηθή-
[καμε

καὶ ὄχι τοὺς ἄντρες γιὰ νὰ πολεμᾶμε.
Καὶ ἔπειτα, ἀφ' οὗ ποῦχουν πειρὸ δύναμι μᾶς ὀρίζουν,
χρωστοῦμε κι' αὐτὰ νὰ δεχτοῦμε κι' ἀκόμα πειρὸ
[χειρότερα.

Ἐγὼ τὸ λοιπόν, παρακαλῶντας ἐκείνους ποῦ εἶνε κατ'
[ἀπ' τὸ χῶμα

νὰ μὲ συχωρέσουν, ἐπειδὴ ἄθελα τὸ κάνω,
θ' ἀκούσω αὐτοὺς ποῦ ἔχουν νὰ προστάξουν
γιατί, νὰ κάνω πράγματα τοῦ κάκου, μοῦ φαίνεται
[δὲν ἔχει νοῦ.

ANT. Ἐγὼ δὲ θὰ σὲ προστάξω, καὶ οὔτε νὰ θέλῃς τώρα
[νὰ τὸ κάμῃς

θὰ εὐχαριστηθῶμουνα νὰ μὲ βοηθοῦσες.
Κύττα νὰ ἴδῃς ἐσὺ τί θέλεις, ἐκεῖνον θὰ τὸν θάψω
[ἐγώ.

Καλὸ μοῦ τῶχω νὰ πέθαινα, ἀφ' οὗ τὸ κάνω.
ἄραπημένη θὰ κοιτῶμαι κοιτὰ του, μαζὺ μ' αὐτὸν
[ποῦ ἀγαπῶ

ἀφ' οὗ θάχω κριματίσει, μάγια πράξει.

Ἔτσι κι' ἔτσι περισσότερος εἶν' ὁ καιρὸς ποῦχω ν'
[ἀρέσω

σ' ἐκείνους ποῦ εἶνε κάτω, παρὰ σ' αὐτοὺς ἐδῶ,
γιατὶ ἐκεῖ ἔχω νὰ μείνω πάντα.

Ἐσύ, ὅμως, σὰν τὸ νομίζεις, τῶν θεῶν τὰ τίμια
[πράγματα

ἔχε τα καταφρονημένα.

ISM. Ἐγὼ δὲ λέω πῶς δὲν τὰ σέβομαι,
ἀλλὰ γιατί νὰ κάνω ἐνάντια· σ' ὅλη τὴν πολιτεία
[δὲν ἔχω δύναμι.

ANT. Ἐχε το ἐσύ αὐτὸ γιὰ πρόφασι, ἐγὼ πάω νὰ κάνω
[τάφο τοῦ ἀγαπημένου μου ἀδελφοῦ.

ISM. Ὡμμένα, κακομοίρα μου, τί φόβο ἔχω γιὰ σένα.

ANT. Γιὰ μένα μὴ σὲ νοιάζει· κύτταξε σὺ τὴν τύχη σου
[νὰ κάμῃς.

ISM. Τοῦλάχιστον μὴ φανερώσῃς τὸ πρᾶμμα σὲ κανένα,
[κράτα το κρυφὸ,
κι' ἐγὼ θὰ κάνω τὸ ἴδιο.

ANT. Ἄ, ὄχι· νὰ τὸ προδώσῃς. Πολὺ πειότερο θὰ σὲ
[συχαθῶ,
ἂν δὲν τὸ πῆς, καὶ δὲν τὸ ξεφωνήσῃς σ' ὅλο τὸν
[κόσμο.

ISM. Ἐσύ ἔχεις ζεστὴ καρδιά ἐκεῖ ποῦ ὁ ἄλλος παγώνει.

ANT. Ἔτσι ξέρω ὅμως πῶς θ' ἀρέσω σ' ὅσους πρέπει ν'
[ἀρέσω περισσότερο.

ISM. Σὰν θὰ τὰ καταφέρῃς. Ἄλλὰ ζητᾶς πράγματα ποῦ
[δὲν γίνονται.

ANT. Καὶ τί μ' αὐτό· ὅταν πειὰ δὲν θὰ μπορῶ, θὰ παύσω.

ΙΣΜ. Κι' ἀπὸ μιὰν ἀρχὴ δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ κινηθῆ
[τ' ἀδύνατα.

ΑΝΤ. Ὅταν λὲς τέτοια κι' ἐγὼ μὲ τὸ δίκηρο θά σ' ὀχτρευτῶ,
καὶ τοῦ πεθαμένου γίνεσαι ἐχθρά.

Ἄφητε μ' ἐμένα στὴν ἀσυλλογισιά μου
νὰ πάθω αὐτὸ τὸ φοβερό·

δὲν μπορεῖ τίποτα περισσότερο νὰ μοῦ γείνη,
γιὰ νὰ μὴν πάω τοῦλάχιστο μὲ θάνατο καλό.

(φεύγει ἡ Ἀντιγόνη)

ΙΣΜ. Ἄφ' οὗ τὸ θέλεις πῆγαινε· αὐτὸ μόνο νὰ ξέρης, πῶς
[κάνεις ἀνοησία

καὶ ἄς δείχνεσαι γιὰ τὸ φίλο σου φίλη ἀληθινή.

(μπαίνει στ' ἀνάκτορα)

Στροφή Α'.

ΧΟΡ.

(εἰσέρχεται)

Ἄχτίδα τοῦ ἡλίου

ποῦ ὠμορφότερο φῶς δὲ φώτητε τὴν ἐφτάπυλο Θήβα
'φάνηκες πειά,

σὰν ἀνοίξε ἓνα βλέφαρο χρυσοφθαλμῆς ἡμέρας

καθὼς ἔρχεται πέρα ἀπὸ τὰ νερά τῆς Δίρκης!

Καὶ τὸ στρατὸ μὲ τῆς ἀστραφτερῆς ἀσπίδες

ποῦ ἔβγηκε ἀπ' τὸ Ἄργος μ' ὄλην τὴν ἄρματοσιά

τὸν ἔσπρωξες νὰ φύγη τρέχοντας μὲ σφιγμένο χαλι-

[νάρι,

ἐκεῖνον ποῦ στὴ χώρα μας ὁ Πολυνείκης,

φιλονικῶντας γιὰ τὸ δίκαιό του, τὸν ξεσῆκωτε...

Κράζοντας στριγγὰ

σὰν ἀετὸς ἀπὸ ψηλὰ στὴ γῆς ἐπέταξε

μὲ ἀνοιγμένη χιονάτη φτεροῦγα
καὶ μ' ἄρματα πολλὰ
καὶ μὲ περικεφαλαῖες ἀλογομαλλοῦτες.

Ἀντιστροφή Α'.

Κι' ἀπὸ ἄνω ἀπὸ τὰ πηήτια στάθη ἓνα γύρω
μὲ λόγγες φόνισσες νὰ τῆς μπήξει στὸ ἐφτάπυλο
[στόμα.

Ἄλλὰ ἔφυγε προτοῦ νὰ πιῆ καὶ νὰ χορτάση ἀπὸ τὰ
[αἵματά μας

καὶ πρὸ τοῦ ἀπὸ τῆς βετσίνας νὰ πιάσουνε φωτιά ἢ
[στεφανωσιῆς τῶν πύργων,

καὶ πίτω του ἔρχουνταν ἢ θεόρατη βροντὴ τοῦ Ἄρη
γιὰ τὸν ἀντίπαλο Δράκοντα δυσκολονίκητη,

γιατὶ ὁ Δίας ἐχτρεύεται τὰ κομπάσματα

ἀπ' τὴ μακρυὰ τὴ γλῶσσα,

καὶ καθὼς εἶδε κείνους, σὰν μεγάλο βέμμα, νὰ
[ξεχύνωνται

μ' ἀλαζονεία κι' ἀχολογῆ ἀπ' τὰ χρυσὰ τους ὄπλα,

ρίχνει μὲ τὴ χτυπητὴ φωτιά του

αὐτὸν ποῦ εἶχε χυμῆξει στὴν κορφή τοῦ τείχους τὴ
[νίκη κι' ὄλας ν' ἀλαλάξῃ.

Στροφή Β'.

Καὶ ἄταλαντεύθη καὶ βρόντηξε στὴ γῆς

βαστῶντας τὴ φωτιά,

αὐτὸς ποῦ μὲ λυσσάρικη ὄρμη, μεθυσιμένος

εἶχε πέσει ἄνω μας σὰν τὴν κακιά ἀνεμοζάλη,

Ἄλλοιῶς ὅμως ἤρθαν τὰ πράγματα

καὶ σ' ἄλλους ἄλλη τύχη ἔδωκε ὁ διώχτης, ὁ

[μεγάλος Ἴδης,

ποῦ δεξιὰ τὰ φέρνει σὺν τῷ δεξιόζευχτο ἄλογο,

ἐπειδὴ κι' οἱ ἑπτὰ λοχαγοὶ ποῦ στῆς ἑπτὰ πύλες

[ἦταν βαλμένοι

τόσοι γι' ἄλλους τόσους,

ἀφίσανε στὸ Δία τὰ ὀλόχαλκά τους τ' ἄρματα γιὰ

[τρόπαιο·

μόνο οἱ δύο φριχτοί, ὦ! ἀπὸ ἓναν πατέρα καὶ μιὰ

[γεννημένοι μητέρα!

ἐστήσανε τῆς διπλοδύναμης λόγχης καταπάνω τους

κι' ἐπῆγγαν καὶ οἱ δύο τους μ' ἓνα θάνατο.

Ἀντιστροφὴ Β'.

Ἄλλὰ νὰ ποῦ ἦρθε ἡ μεγαλονόματη νίκη

καινούργια φέρνοντας χαρὰ στὴ Θῆβα μὲ τὰ πολλὰ

[ὀχήματα

κι' ἔτσι τοὺς τωρινούς πολέμους λητμονῆστε τους

κι' ἐλάτε μὲ χοροὺς ὀλονυχτίς γύρω νὰ φέρωμε

ὄλους τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν

κι' αὐτὸς ποῦ τραντάζει τῆς Θῆβας τὴ γῆ, ὁ Βάκχος,

κεφαλή ἄς μᾶς εἶναι!

ἀλλὰ νάποιν ὅπου εἶναι τώρα βασιλεῆς τῆς χώρας

μὲ τ' ἀνέλπιστα ποῦ τοῦτυχαν ἀπ' τοὺς Θεοὺς,

ὁ Κρέων, ὁ γυιὸς τοῦ Μενοικέα,

προβαίνει· ποιά σκέψι νάχη μέσα του

ποῦ ἔβαλε καὶ ἴμαζεσαν τοὺς γέροντας

μὲ τὸ ἴδιο κήρυγμα καλῶντας τους ὄλους μαζί;

(εἰσέρχεται ὁ Κρέων)

ΚΡΕ. Ἄντρες, ἔφεραν πάλι οἱ θεοὶ τὰ πράγματα δεξιὰ

στὴν πολιτεία, ἔπειτα ἀπὸ τὸν τόσο σάλο ποῦ τὴν

[εἶχε χαντακώσει,

καὶ σὰς ἐγώ, ἀπὸ ὄλους χώρια, μ' ἀπεσταλμένους

σὰς μῆνυσα νάρθητε, ἐπειδὴ ξέρω τὸ σεβασμὸ ποῦ

[εἶχατε

στοῦ Λαίου τὸν καιρὸ πάντα στὴ βασιλεία καὶ στὸ

[θρόνο·

καὶ πάλι σὺν ξανάστησε τὴν πόλι ὁ Οἰδίπους,

κι' ἀφ' οὗ κείνος ἠγάθηκε, στὰ παιδιὰ τῶν βασιλείδων

ἐμείνατε πιστοὶ μὲ γνώμη ἀσάλευτη.

Τώρα ποῦ αὐτοὶ καὶ οἱ δύο μαζί σὲ μιὰ ἡμέρα ἄπάνω

ἠγάθησαν χτυπιῶντας καὶ χτυπιούμενοι

μὲ τῆς αὐτοχειρίας τὴν ἁμαρτία,

ἦρα καὶ γὼ τὸ θρόνο καὶ ὄλο τὸ βασίλειο,

σὺν συγγενῆς ποῦ εἶμαι τῶν πεθαμμένων.

Δύσκολο εἶνε βέβαια νὰ καταλάβῃ κανεὶς

τοῦ κάθε ἀνθρώπου τὴν ψυχὴ, τὴ σκέψι καὶ τὴ

[γνώμη,

πρὶν νὰ φανῆ στὴ διοίκησι καὶ στοὺς νόμους μαθη-

[μένος.

Ἐγὼ ὅμως θαρρῶ, καὶ τώρα κι' ἀπ' ἀνάκαθεν,

πῶς ὅταν ἓνας ποῦ κυβερνάει ὄλη τὴν πολιτεία

δὲν ἀκολουθαίει τὴν πειδὴ καλλίτερη γνώμη

παρ' ἀπὸ φόβο κρατεῖ τὴ γλῶσσα στὸ στόμα του

[κλειστή,

εἶν' ἀπ' ὄλους ὁ χειρότερος.

Καὶ ὅποιος ἔχει καλλίτερο τὸ φίλο ἀπ' τὴν πα-

[τρίδα του,

αὐτόνε οὔτε νὰ τὸν λέω δὲ θέλω,

ἐπειδὴ ἐγώ — ἄς τ' ἀκούσῃ ὁ Δίας, ποῦ πάντα ξέρει
 [ὄλα —
 ποτέ μου δὲν θὰ σώπαινα σὰν ἔβλεπα τὴ συμφορὰ
 νᾶρχεται κατ' ἐπάνω στοὺς πολίτες,
 νὰ πάρῃ τὴν εὐτυχία τους, καὶ οὔτε θὰ ἐπιανα φίλο
 [μου ποτέ ἕναν ἐχτρὸ τῆς χώρας,
 γνωρίζοντας ὅτι ἡ πατρίδα εἶνε ποῦ μᾶς βαστάει,
 καὶ πῶς ὅταν στέκει αὐτὴ ὀλόρθη, καὶ μεις ἀπάνω της
 κολυμπᾶμε στὰ νερά
 καὶ τότε τοὺς φίλους κάνομε.
 Μὲ τέτοιους νόμους, ἐγὼ αὐτὴ τὴν πολι φηλά θὰ
 [τὴ σηκώσω.
 Καὶ τώρα πάλι τὰ ἴδια ἔχω διαλαλημένα στοὺς
 [πολίτες
 γιὰ τὰ παιδιά τοῦ Οἰδίπου.
 Τὸν Ἐτεοκλῆ βέβαια, ποῦ σκοτώθηκε γι' αὐτὴ τὴ
 [χώρα
 καὶ δείχτηκε σ' ὄλα ἤρωας στὴ μάχη,
 νὰ τὸν βάλουν στὸν τάφο
 καὶ νὰ τοῦ κάνουν ὄλα τὰ πρεπούμενα,
 ὅσα γίνονται γιὰ τοὺς καλλίτερους νεκροὺς, σὰν κα-
 [τεβαίνουν κάτω·
 ἀλλὰ τὸν ἀδελφό του — τὸν Πολυνεΐκη λέω —
 ποῦ ἀπ' τὴν ἐξορία του κατέβηκε
 καὶ τὴ γῆ αὐτὴ τὴν πατρικὴ του καὶ τοὺς θεοὺς τοὺς
 [ντόπιους
 ἤθελε μὲ τὴ φωτιά νὰ κἀνῃ στάχτη
 καὶ ἤθελε καὶ τὸ αἷμα τῆς γεννιάς του νὰ πιῇ καὶ νὰ
 [χορτάσῃ,

καὶ σᾶς νὰ σᾶς σκλαβώσῃ καὶ νὰ σᾶς σέρνῃ δούλους,
 αὐτουνουῦ, ἔβαλα νὰ κράξουν σ' ὄλη τὴν πόλι,
 μήτε νὰ τοῦ στολίσῃ κανεὶς τάφο, μήτε καὶ νὰ τὸν
 [κλάψῃ,
 παρὰ νὰ τὸν ἀφήσουν ἄθαφτο καὶ τὸ κορμί του
 νὰ τὸ φᾶνε τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ ὄρνια νὰ τὸ μαγαρί-
 [σουν,
 ποῦ ὅποιος τὸ βλέπει, τὸ αἷμα του νὰ παγώνῃ.
 Αὐτὴ εἶνε ἡ θέλησίμου, καὶ ποτέ μου δὲ θὰ δώσω
 [στοὺς καχοὺς
 ὅ,τι ἀξίζουν νᾶχουν οἱ καλοὶ.
 Ἄλλ' ὅποιος ἀγαπάει αὐτὴ τὴν πόλι, καὶ πεθαμμένος
 [νᾶν' καὶ ζωντανός,
 ἀπὸ μένα τὴν ἴδια τιμὴ θὲ νὰ ἔβρῃ.
 ΧΟΡ. Ἐτένα ἔτσι σ' ἀρέσει νὰ κἀνῃς, γιὰ τοῦ Μενοικέα,
 [Κρέων,
 καὶ μὲ τὸν ἐχτρὸ τῆς πολιτείας αὐτῆς καὶ μὲ τὸ φίλο.
 Καὶ σένα στέκει νὰ βάζῃς τὸ νόμο
 καὶ γιὰ τοὺς πεθαμμένους καὶ γιὰ τ' ἐμᾶς ποῦ ζοῦμε.
 ΚΡΕ. Ἐσεῖς κυττάτε τώρα πῶς θὰ φυλάξετε σκοπὸ γιὰ ὅσα
 [σᾶς εἶπα;
 ΧΟΡ. Σ' ἄλλον πειὸ νεώτερο δόσε νᾶχῃ αὐτὴ τὴν ἔννοια.
 ΚΡΕ. Μὰ εἶνε κι' ὄλας βαλμένοι ὅσοι θὰ προσέχουν τὸ
 [νεκρὸ.
 ΧΟΡ. Γιατί λοιπὸν παραγγέλνεις πάλι ἐτοῦτο κι' ἄλλουνοῦ;
 ΚΡΕ. Γιὰ νὰ μὴν ἀφήσετε κανένα σ' αὐτὰ νὰ παρακούσῃ.
 ΧΟΡ. Δὲν εἶν' κανεὶς τόσο κουτὸς νὰ θέλῃ νὰ πεθάνῃ.
 ΚΡΕ. Καὶ βέβαια αὐτὸ θὰ πάθῃ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ
 [κερδίσουν, πολλοὶ ὡς τώρα ἔχθησαν.

ΦΥΛ. Βασιληᾶ, δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς ἀπ' τῆ βιάση μου
'λαχάνιασα, καὶ πῶς τὰ πόδια μου ἔκαναν φτερά,
γιατὶ πολλές φορές ἀπὸ τῆ συλλογῆ μου σταμάτησα
στὸ δρόμο καὶ μοῦρθε νὰ γυρίσω 'πίσω.

Χάρις ποῦ ἡ ψυχῆ μου πολλά μου ἔψαιλνε καὶ μοῦ
[τσαμπουνοῦσε.

«Κακομοίρη, τί πᾶς αὐτοῦ. ποῦ μόλις φθάσης, θὰ σὲ
[χώσουν μέσα;»

«Μὰ χαντακωμένε, κάθησες πάλι; κι' ἂν τὸ μάθη ὁ
[Κρέων ἀπὸ ἄλλον δὲ θὰ σὲ τζούξη ἔπειτα;»

Σὲ τέτοιους συλλογισμοὺς μπερδεύονταν τὰ πόδια μου
κι' ἔτσι ἔφτασα γρήγορα ἀργὰ μ' ὄλο μου τὸ κολαῖ,
γιατὶ κι' ὁ κοντὸς δρόμος ἔτσι γίνεται μακρὺς.

Τέλος βάστηξε ἡ γνώμη νάρθω σ' ἐσένα
κι' ἂν δὲ σοῦ πῶ καὶ τίποτα, πάλι θὰ στὸ πῶ,
γιατὶ ἔρχομαι ἀπ' τὴν ἐλτίδα κρεμασμένος
πῶς ἄλλο δὲ μπορῶ νὰ πάθω ἀπ' ὅ,τι μοῦ μέλλεται.

ΚΡΕ. Τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ σὲ κάνει ἔτσι νὰ φοβᾶσαι;

ΦΥΛ. Πρῶτα θέλω νὰ σοῦ 'πῶ γιὰ τὰ δικά μου·
γιατὶ οὔτε τῶκανα ἐγὼ τὸ πρᾶμμα οὔτε εἶδα ποιὸς
[τῶκανε,

καὶ δὲν θᾶταν δίκηρο νὰ πάθω τίποτα κακό.

ΚΡΕ. Ὅλο προοίμια εἶσαι κι' ὄλο τὰ φέρνεις γύρω γιὰ τὴν
[ἀσφάλειά σου·

φαίνεται πῶς κάποιο σπουδαῖο θέλεις νὰ πῆς.

ΦΥΛ. Τὰ φοβερά δίνουν πολὺ βαρεμὸ νὰ τὰ λέη κανεῖς.

ΚΡΕ. Θὰ μιλήσης λοιπὸν μιὰ φορά; ἔπειτα σ' ἀφίνω καὶ
[φεύγεις.

ΦΥΛ. Νά! σοῦ λέω κιόλας. Κάποιος 'πῆγε κι' ἔθαψε τώρα
[δὰ τὸ νεκρὸ,

ἔρριξε σκόνη στεγνὴ κι' ἐπασπάλισε τὸ σῶμα του
[κι' ἔκανε ὄλα κατὰ πῶς εἶνε συνήθεια.

ΚΡΕ. Τί εἶπες; ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποῦ τόλμησε νὰ κάνη
[αὐτό;

ΦΥΛ. Ξέρω κι' ἐγώ; δὲ φαινότανε 'κεῖ πέρα
οὔτε ἀχνάρι ἀπ' ἀξίνα οὔτε ξεπέταγμ' ἀπὸ τσάπα.
'Ἡ γῆ ξερὴ πέτρα, μήτε σκασμένη πουθενά, μήτε
[καὶ σημαδεμένη

ἀπ' τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαξιῶν,
παρὰ ὅποιος τῶκανε, δὲ 'φανερῶθηκε.

Καθὼς μᾶς τῶδειξε ὁ πρῶτος ποῦ ἦρθε γιὰ σκοπὸς
[τῆς 'μέρας

μᾶς 'φάνηκε ὀλονῶνε θάμμα καὶ μυστήριον,
ἐπειδὴς ὁ νεκρὸς δὲ φαινότανε πειά, θαμμένος πάλι
[δὲν ἦτον,

μόνο μιὰ σκόνη ψιλὴ ἦταν ἀπάνω του ῥιγμένη, σᾶμ-
[πως γιὰ νὰ ξεφύγουν τὴν ἀμαρτία
καὶ οὔτε σημάδι ἐφαίνονταν ἀπὸ ζῶο, ἢ ἀπὸ σκυλι

[ποῦ νάρθε νὰ τὸν τραβήξῃ ἔξω.

Καὶ ἄσχημα λόγια ἐβούζαν ἀνάκατα
κι' ὁ ἕνας φύλακας ἔβριζε τὸν ἄλλο, κι' ἂν ἐπεφτε
[στὰ τελευταῖα καὶ ξύλο,

δὲ θὰ βρισκότανε κανεῖς νὰ τοὺς χωρίσῃ,
γιατὶ ὁ καθένας τοὺς ἦταν ὁ ἕνας ποῦ τῶχε κανο-
[μένα καὶ φανερὸς κανεῖς τοὺς.

Καθένας κύτταζε πῶς νὰ ξεφύγῃ, γιὰ νὰ μὴν εἶν'
[αὐτός,

κί' εἴμαστ' ἔτοιμοι νά πιάσωμε καί σίδερο καυτό
 [στά χέρια μας,
 καί νά περάσωμε ἀπό μέσα ἀπ' τή φωτιά
 καί νά πάρωμε ὄρκους σ' ὄλους τοὺς θεοὺς πῶς μήτε
 [κάναμε τίποτα μήτε καί ξέρομε
 γι' αὐτὸν ποῦ τῶχει σοφιστῆ καί κανωμένο.

Τέλος πάντων σὰ δὲ μᾶς ἔμεινε πειὰ τίποτ' ἄλλο
 [νά 'ξετάξωμε,
 πετάει κάποιος ἓνα λόγο ποῦ μᾶς ἔκανε ὄλους νά
 [ρίξωμε τὰ κεφάλια κάτω
 ἀπ' τὸ φόβο μας, γιατί δὲν εἴχαμε τίποτε νά ποῦμε
 [ἐνάντιο

καί οὔτε πῶς θὰ κάνωμε νά βγοῦμε πέρα.
 "Ἐλεγε, ποῦ θὰ πῆ, πῶς ἔπρεπε νά στῆν ἀναφέρωμε
 [ἔσένανε τὴν πράξι

καί ὄχι νά τὴν κρύψωμε.
 Κι' αὐτὴ ἡ γνώμη ἐβάστηξε·

ἐμένα ὅμως τοῦ ἄμοιρου μοῦπεσ' ὁ κληρὸς, ἐγὼ
 [ν' ἀπολάψω αὐτὸ τὸ καλό.

Κι' ἔτσι νᾶμαι τώρα μπροστά σου χωρὶς νά τὸ θέλω
 [ἐγὼ καί χωρὶς νά με θέλῃς καί σύ·
 αὐτὸ τὸ ξέρω — ἐπειδὴ κανεὶς δὲν καλοβλέπει αὐτὸν
 [ποῦ φέρνει τῆς κακῆς εἰδήτες.

ΧΟΡ. Ἐμένα, βασιληᾶ μου, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὸ λέει ὁ νοῦς
 [μου

μήπως κί' ἀπ' τὸ θεὸ μᾶς ἔρχεται ἐτοῦτο τὸ σημάδι.

ΚΡΕ. Πάψε, προτοῦ ἀπ' τὰ λόγια σου μοῦ ξεχειλίστη ὁ
 [θυμός·

κύττα νά μὴ δειχτῆς ἄμυαλος ὅπως εἶται καί γέρωσ.

Δὲν ὑποφέρνεσαι μ' αὐτὰ ποῦ λές, πῶς τάχα οἱ θεοὶ
 [πῆγαν νά φροντίσουν γιὰ τὸ νεκρὸ·
 μήπως τὸν ἔκρυψαν ἀπὸ μεγάλη ἐκτίμησι, σὰν εὐερ-
 [γέτης ποῦ ἦταν,
 αὐτὸς ποῦ ἤρθε νά τοὺς κάψῃ τοὺς στυλογύριστους
 [ναοὺς καί τ' ἀφιερῶματά τους
 καί τοὺς νόμους νά χαλάσῃ;

ἢ μήπως εἶδες ποτέ σου τοὺς κακούργους νά τοὺς
 [τιμοῦνε οἱ θεοί;
 "Ὅχι, δὲν εἶν' ἔτσι. Ἄλλὰ γι' αὐτὰ ἀπὸ καιρὸ με-
 [ρικοὶ στὴν πόλι

μουρμούριζαν ἐναντίο μου, γιατί μόλις τὰ ὑπόφεραν,
 κρυφὰ κουνιῶντας τὸ κεφάλι, κί' οὔτ' ἔσκυβαν κάτω
 [ἀπ' τὸ ζυγὸ ὅπως εἶνε δίκηο,
 γιὰ νά με ὑπακοῦν.

Ἄπο 'κείνους, τὸ ξέρω καλά, εἶνε βαλμένοι κί' ἐτοῦ-
 [τοι 'δῶ με πλερωμῆ
 νά κάνουν αὐτὸ ποῦκαναν.

Γιατί τίποτ' ἀπὸ ὅσα σοφίστηκαν οἱ ἄνθρωποι πειὸ
 [χειρότερο
 δὲν γένηκε ἀπ' τὸ χρήμα· αὐτὸ καί πολιτεῖες γκρε-
 [μίξει

κί' ἀνθρώπους ξεσηκώνει ἀπ' τὰ σπίτια τους,
 καί τῶν φρονίμων τοὺς γυρίζει τὰ μυαλά, καί τοὺς
 [μαθαίνει ν' ἀγαποῦν τὰ αἰσχρά,

καί ἔδειξε στὸν ἄνθρωπο πῶς νά κἀνῃ πανουργίες
 καί κάθε εἶδους ἀσέβεια νά τὴν ξέρῃ.

"Ὅσοι ὅμως γιὰ πλερωμῆ τὰ ἔκαναν αὐτὰ,
 ἓνα ἐκατάφεραν, τέλος πάντων, πῶς νά τιμωρηθοῦν.

Μὰ ὅσο λαβαίνει ὁ Δίας ἀκόμα σέβας ἀπὸ 'μένα καὶ
[τιμῆ,

ξέρε το καλά, γιατί στὸ λέω μὲ ὄρκο,
ἂν δὲ βρῆτε καὶ μοῦ φέρετε μπροστὰ στὰ μάτια μου
αὐτόνα ποῦ τὸ χέρι του ἔκανε τὸν τάφο,
ὁ Ἄδης δὲν θὰ σᾶς φθάση μοναχά, προτοῦ,
κρεμασμένοι, ζωντανοὶ μοῦ φανερώσετε τὸ κρῖμα,
γιὰ νὰ ξέρετε ἄλλη φορά ποῦθε βρίσκετε τὸ κέρδος
[νὰν τ' ἀρπάξετε,
καὶ νὰ μάθετε ὅτι δὲν πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ κυτ-
[τάη κανεὶς τὸ πῶς θὰ καζαντήση.
Γιατ' ἀπὸ τέτοιες ἀτιμες ἀπολαβὲς τοὺς περισσό-
[τερου: θὰ 'δῆς νὰ καταστραφοῦνε
παρὰ ποῦ θὰ σωθοῦνε.

ΦΥΛ. Θὰ μ' ἀφήσης νὰ σοῦ πῶ τίποτα, ἢ νὰ πάω ἀπὸ 'κεῖ
[ποῦρθα;

ΚΡΕ. Δὲν καταλαβαίνεις πῶς καὶ τώρα μὲ δυσαρεστοῦν
[τὰ λόγια σου;

ΦΥΛ. Στ' αὐτιά σου μέσα σὲ τιμποῦν, ἢ στὴν ψυχὴ ἐπάνω;

ΚΡΕ. Τί; ζυγιάζεις τώρα ἢ λύπη μου ποῦ στέκει;

ΦΥΛ. Ἄ! ξέρω! ἐκεῖνος ποῦκαν' τὸ κακὸ στὴν ψυχὴ σου
[σ' ἐνοχλεῖ,

κι' ἐγὼ στ' αὐτιά σου.

ΚΡΕ. Μωρὲ φαίνεσαι πῶς γεννήθηκες λογάς.

ΦΥΛ. Ἄλλὰ τὴν πράξι ποῦ θὰ 'πῆ δὲν τὴν ἔκανα ἐγώ.

ΚΡΕ. Κι' ἐπούλησες μάλιστα τὴν ψυχὴ σου γιὰ λεφτά.

ΦΥΛ. Ἄχ! τί κακὸ ποῦ εἶνε νὰ νομίζῃ κανεὶς
καὶ νὰ νομίζῃ λάθος.

ΚΡΕ. Λέγε, ἐσύ τ' ἀστεϊά σου γι' αὐτὸ ποῦ νομίζω ἐγώ,

μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ, ἂν δὲ μοῦ φανερώσετε τοὺς φταῖ-
[στες, θὰ σᾶς κάνω ἐγὼ νὰ σκούξετε
πῶς τ' ἄτιμα κερδέματα φέρνουνε συμφορές.

(φεύγει ὁ Κρέων).

ΦΥΛ. Καλέ, ἄς βρεθῆ καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ἄν τὸν πιὰ-
[σουνε ἢ ὄχι, αὐτὸ εἶνε στὴν τύχη.
Ἐμένα δὲ θὰ μὲ 'δῆς νὰ σοῦ ξανάρθω ἐδῶ.
Καὶ τώρα ποῦ χωρὶς νὰ τῶλπιζα, καὶ χωρὶς τὴ δική
[μου γνώμη,
ἐσώθηκα, χρωστάω μεγάλη χάρι στοὺς θεοὺς.

(φεύγει ὁ Φύλαξ).

Στροφὴ Α'.

ΧΟΡ. Πολλὰ εἶνε τὰ θαυμαστά,
μὰ τίποτα πειὸ θαυμαστὸ δὲν εἶνε ἀπ' τὸν ἄνθρωπο·
αὐτὸς καὶ πέρα ἀπ' τὴν ἀσπριδερὴ τὴ θάλασσα
μὲ τοῦ νοτιᾶ τὴν μάνητα προβαίνει,
περνῶντας κύματα ποῦ γύρω του σαλεύουν
καὶ τὴν πειὸ μεγαλύτερη ἀπ' τοὺς θεοὺς, τὴ Γῆ,
ποῦ εἶν' ἀγάλαστη, καὶ ποτὲ δὲν ἀποκάνει,
τὴν τρυγάει ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο,
σκαλεύοντάς την μ' ἄροτρα ποῦ τὰ γυρίζουν ἄλογα.

Ἀντιστροφὴ Α'.

Καὶ τὸ συνάφι τῶν ἐλαφρόμυαλων πουλιῶν
κυκλόνοντας τὰ πιάνει κι' ἄγρια θεριά κοπάδια,

καὶ τὴν πλάσι ἔλη ἀπ' τῆς θάλασσας τὰ βάθη
 μὲ τὰ κλωστένια δίχτυα,
 ὁ τετραπέρατος!

Καὶ μηχανεύεται πολλὰ γιὰ νὰ καταπονέσῃ τ' ἀνή-
 [μερα θερία

ποῦ περπατοῦνε στὰ βουνά,
 καὶ τὸ μαλλιαροχαίτη ἵππο τὸν ἡμέριφε
 μὲ τοῦ ζυγοῦ τ' ἀγκάλιασμα,
 καὶ τοῦ βουνοῦ τὸν ταῦρο τὸν ἀκουραστο.

Στροφή Β'.

Καὶ τὴ λαλιά, καὶ τὴ σκέψι, σὰν πνοὴ τ' ἀνέμου
 καὶ τῆς ἀγορῆς γιὰ προστασία τῆς πολιτείας
 μόνος του τὰ ἔμαθε, καὶ πῶς νὰ ξεφεύγῃ τὰ βέλη
 [τοῦ πάγου,

ποῦ ξεσηκώνει ἀπ' τὸν ὕπνο στῆς αὐλές,
 καὶ τῆς νεροποντῆς τὸν παραδαρμό.

Σ' ὅλα ἔχει διέξοδο, σὲ τίποτα δὲν τὸν βρίσκει
 τὸ μέλλον χωρὶς γνώμη

Μόν' ἀπ' τὸν Ἄδη νὰ γλυτώσῃ δὲ θὰ μπορέσῃ —
 παρὰ κι' ἀπ' ἀρρώστειες δύσκολες πῶς νὰ γλυτώσῃ
 [ἔχει σοφιστῆ.

Ἀντιστροφή Β'.

Ἔχει ἀνέλπιστη σοφία γιὰ νὰ βρίσκῃ τέχνες
 καὶ πότε στὸ κακὸ ξεπέφτει, πότε στὸ καλό!

Ἄφηφάει τῆς χώρας τοὺς νόμους καὶ τῶν θεῶν τ'
 [ὠρμισμένο δίκηο.

Μεγάλος καὶ πολὺς στὴν πολιτεία, καὶ πάλι χωρὶς
 [πατρίδα.

Ὅποιος πάει στὸ κακὸ ἔτσι γιὰ τόλμη
 οὔτε στὴ γενιά μου ποτὲ νὰ καθήσῃ,
 οὔτε μὲ τὴ δική μου ἔχει ἴδια γνώμη
 σὰν κάνει τέτοια.

ΠΡΑΞΙΣ Β΄

(Ὁ Φύλαξ φέρνει τὴν Ἀντιγόνη)

ΧΟΡ. Δὲν ξέρω, νὰ μὴ βλέπω φάντασμα θεϊκὸ μπροστά μου;
Μπορῶ νὰ πῶ πῶς δὲν εἶνε τὸ κορίτσι, ἡ Ἀντιγόνη,
ἀφοῦ τὴν ξέρω;

ᾠ! δυστυχημένο

καὶ δυστυχησμένου πατέρα παιδί, τοῦ Οἰδίπου!

τί εἶνε; Μήπως, γιατί παράκουσες

τοὺς νόμους τοῦ βασιλῆα, σὲ φέρνουν

καὶ σᾶχουν πιασμένα σ' ἄμυαλη πράξι;

ΦΥΛ. Ναι αὐτὴ ποῦκανε τὸ κοῖμα, τὴν πιάσαμε ποῦ ἔθαβε.

Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Κρέων;

ΧΟΡ. Νάτος, στὴν ὥρα ξαναβγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι.

ΚΡΕ. Τί εἶνε; γιατί πρᾶμμα ἔτυχε νὰ ἔγω στὴν ὥρα;

ΦΥΛ. Βασιλῆα μου, γιὰ τίποτε νὰ μὴ κάνη ὄρκο ὁ ἄνθρωπος,
ἐπειδὴ ἡ ὑστερη σκέψι βγάζει τὴν πρώτη ψεύτρα.

Ἔτσι καὶ γὼ τῶχα τάξει, ν' ἀργήσω κάμποσο νὰ

[σοῦ ξανάρθω ἐδῶ,

ἀπ' τῆς φοβέρες σου ποῦ μέκαναν νὰ τουρτουρίζω

[σὰν νάτανε χειμῶνας,

ἀλλὰ ἔλα πάλι ποῦ ἡ χαρὰ σὰν ἔρχεται ἀπ' ὄξω καὶ

[δὲν τὴν ἐλπίζεις

δὲν μοιάζει μὲ καμμιάν ἄλλη εὐχαρίστησι στὴν

[μεγάλῃ γλύκα·

ἔτσι ἦρθα καὶ ἐγὼ κι' ἄς εἶχα κάνει ὄρκο νὰ μὴν ἔρθω,

καὶ σοῦ φέρνω τὴν κόρη ἐτούτη ποῦ πιάστηκε τὸν

[τάφο νὰ στολίζη·

ἐδῶ δὲν ξεπετάχτηκε ὁ κληρὸς μου, ἀλλὰ ἴδικό μου

[εἶνε τὸ κελεποῦρι

καὶ ὄχι ἀλλουνοῦ.

Καὶ τώρα, βασιλῆα μου, νὰ, πάρτηνε τὸ ἴδιος ποῦ

[τὴν θέλεις,

καὶ κρίνε κι' ἐξέταξέ την· ἐγὼ μὲ τὸ δίκαιό μου εἶμ'

[ἐλεύθερος

καὶ βγάλε με ἀπ' αὐτὰ τὰ βάσανα.

ΚΡΕ. Αὐτὴν ποῦ φέρνεις μὲ τί τρόπο καὶ ποῦ τὴν ἔπιασες;

ΦΥΛ. Αὐτὴ ἔθαβε τὸ νεκρό· τὰ ξέρεις τώρα ὅλα.

ΚΡΕ. Νοιώθεις, καὶ τὰ λὲς σωστά, αὐτὰ ποῦ λὲς;

ΦΥΛ. Αὐτὴν εἶδα νὰ θάβη τὸν νεκρὸ ποῦχες ἐσὺ ἀπαγορέψει.

Μοῦ φαίνεται πῶς τὰ λέω καθαρὰ καὶ ξάστερα.

ΚΡΕ. Καὶ πῶς ἔφανερώθηκε κ' ἐπάνω στὴν πράξι πιάστηκε;

ΦΥΛ. Νὰ, πῶς ἐγένε τὸ πρᾶμμα· ἅμα ξαναπήγαμε, καθὼς

εἴμαστε ἀπὸ τὰ σένα φοβηρισμένοι

μ' ἐκεῖνά σου τὰ τρομερὰ τὰ λόγια, σαρώσαμε πρῶ-

[τα ὄλο τὸ χῶμα τὸ ριγμένο ἀπάνου στὸν νεκρὸ

καὶ γδύναμε τσίτσιδο τὸ σῶμα ποῦ σάπιζε, κι' ἐπή-

[γαμε νὰ καθήσωμε μακρυὰ

στῆς πέτρες στὸ βουνό, ποῦ δὲ μᾶς ἔπιανε ὁ ἀνεμος,

[γιὰ νὰ ξεφύγωμε μὴν βγάλη ἀποφορὰ,

κρατῶντας ξύπνιον ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μὲ φωνὲς γιὰ τὸ

[κακὸ ποῦ θὰ μᾶς εὑρίσκε,

ἂν κανένας μας ἤθελε ξαστοχήσει σ' ἐτούτη τὴν
 [δουλειά.
 Καὶ μ' αὐτὰ πέρασε τότος καιρός, ποῦ ἦρθε κι' ἐμε-
 [σουράνησε
 ὁ φλογερός ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου
 κι' ἔψηνε ἡ κάψα. Πότες ξάφνου ἴσηκώθηκε ἀπὸ τὴ
 [γῆς ἕνας ἀνεμοστρόβιλος
 μὲ βουητό, νὰ φάη τὰ οὐράνια, κι' ἄπλωσε στὴν πε-
 [διάδα
 κι' ἐξεμάλιαζε τὰ δένδρα ὄλου τοῦ κάμπου κι' ἐγέ-
 [μισ' ἀπὸ σκόνι ὁ αἰθέρας.
 Ἐμεῖς μὲ κλειστά μάτια καὶ βουθουνίζοντας,
 καστερούσαμε νὰ περάσῃ τὸ θεῖκὸ κακό, καὶ σὰν ἔπαψε,
 ἔπειτ' ἀπὸ πολὺ, φάνηκε τὸ κορίτσι νὰ σκούζῃ μὲ
 [στριγκιὰ φωνὴ
 σὰν τοῦ πουλιοῦ ποῦ πικραμένο βλέπει τὴν ἀδιανὴ
 [φωλιά χωρὶς τὰ μικρά του ποῦχε μέσα.
 Ἔτσι κι' αὐτὴ καθὼς εἶδε τὸν νεκρὸ ξεσκέπαστο
 [ἔβαλε τῆς φωναῖς
 καὶ μ' ἄσχημαις κατάραις καταριῶταν ἐκείνους ποῦ
 [τὸ κάνανε.
 Κι' ἀμέσως πάει καὶ κουβαλεῖ στὰ χέρια τῆς χῶμα
 [στεγνό.
 Κι' ἀπὸ τὴ χάλκινὴ τῆς στάμνα τὴν ὠμορφοχτυ-
 [πημένῃ
 χύνει ἀπὸ ψηλά τρεῖς φορὲς γιὰ τρεῖς σπονδὲς ἕνα
 [γύρω ἀπάνω στὸν νεκρό.
 Ἐμεῖς καθὼς τὴν εἶδαμε τρέχομε κι' ὅλοι μαζὺ ἀμέ-
 [σως τὴν τσακῶνομε,

ἔβαλε τέτοιους νόμους στοὺς ἀνθρώπους,
 χωρὶς νὰ δεῖξη αὐτὴ διόλου ἀπορία, καὶ τῆς λέμε ὅσα
 [πρωτύτερα κι' αὐτὰ ποῦ τώρα εἶχε κάνει.
 Καὶ τίποτα δὲν ἀπαρνήθηκε. Αὐτὸ ἐμένα κι' εὐχά-
 [ριστο μοῦ εἶνε καὶ λυπηρὸ ἀντάμα,
 ✓ γιὰτι νὰ ξεφεύγῃ κανεὶς ὁ ἴδιος τῆς συμφορῆς εἶνε
 [πολὺ γλυκό.
 Ἄλλὰ καὶ πάλι ἐκείνους π' ἀγαπάει νὰ τοὺς φέρνῃ
 [τὲ δυστυχία,
 κάνει λύπη. ✓
 Αὐτὰ ὅμως ὅλα ἐγὼ — ἔτσι εἶνε τὸ φυσικὸ μου —
 [δὲν τὰ βάζω ἴσα μὲ τὸ ἴδιό μου τὸ γλυτωμό.
 ΚΡΕ. Ἐσύ τώρα ποῦ γέρνεις χάμου τὸ κεφάλι
 τὸ ὁμολογεῖς ἢ ἀρνιέσαι πῶς ἐσύ ἴσαι ποῦ ἔκανες
 [αὐτά ;
 ΑΝΤ. Καὶ λέω πῶς εἰμ' ἐγὼ κι' οὔτε τ' ἀρνιέμαι ὅτι δὲν
 [εἶμαι.
 ΚΡΕ. Πήγαινε τώρα ἐσύ, ὅπου θέλεις, ἐλεύθερος, τὸ κρῖμα
 [δὲ σὲ βαρένει.
 (φεύγει ὁ Φύλαξ).
 Ἐσύ ὅμως πές μου κι' ὄχι μὲ πολλὰ λόγια ἀλλὰ
 [σύντομα,
 ἤξερες πῶς ἦταν κηρυγμένο κανένας νὰ μὴ κάνῃ
 [αὐτὸ ποῦ ἔκανες ;
 ΑΝΤ. Τὸ ἤξερα, καὶ πῶς νὰ μὴ τὸ ξέρω ἀφοῦ ἦτανε
 [γνωστό ;
 ΚΡΕ. Καὶ πάλι εἶχες τὴν τόλμη νὰ παραβῆς αὐτὸ τὸ νόμο ;
 ΑΝΤ. Δὲν ἦταν κανένας Δίας ποῦ μοῦ τᾶχε προσταγμένα.
 Οὐτ' ἢ Δίκη ποῦ κατοικεῖ μαζὺ μὲ τοὺς κάτω θεοὺς

οὔτε γὰρ τόσο μεγαλοδύναμες ἔπερνα τῆς προσταγῆς

[σου,

γὰρ νὰ μπορῆς τ' ἄγραφα κι' ἀτάλευτα δίκαια τῶν

[θεῶν

νὰ τὰ πατᾶς ἐτύ, ποῦ εἶται θνητός, γιὰτὶ δὲν εἶναι

[ἀπὸ σήμερον κι' ἐχθὲς παρὰ πάντα αὐτὰ ζοῦν

καὶ κανεὶς δὲν ξέρει πότε φανερωθῆκαν.

Μήπως ἔπρεπε ἐγὼ γι' αὐτὰ νὰ δώσω λόγο στοὺς

[θεοὺς, ἀφοῦ δὲν ἐφοβήθηκα

κανενὸς ἀνθρώπου γνώμη;

Πῶς θὰ πέθαινα, τὸ ἤξερα καλά, καὶ χωρὶς ἐτύ νὰ

[βάλῃς νὰ τὸ κράξουν.

Κι' ἂν πεθάνω πρῶτ' ἀπ' τὸν καιρὸ μου, κέρδος πά-

[λι τὸ λέω,

γιατ' ὅποιος σ' ἂν κι' ἐμένα ζεῖ μὲς τὰ πολλὰ τὰ

[βάσανα, πῶς νὰ μὴν εἶναι κερδωμένος σ' ἂν πεθάνει;

*Ἔτσι κι' ἐμένα δὲν μὲ πονεῖς ποῦχω αὐτὸ τὸ ριζικὸ,

[παρὰ ἂν ὑπόφερνα ἄθαφτο νὰ δῶ

τὸν νεκρὸ ἐκεῖνον ποῦ ἐγέννησε ἡ μητέρα μου· τότε

[θὰ πονοῦσα· αὐτὰ δὲν μοῦ πονοῦνε.

Κι' ἂν σ' ἐσένα τώρα φαίνομαι ἀνόητη γιὰ ὅ,τι κάνω,

μπορῶ νὰ 'πῶ πῶς σ' ἀνόητο φαίνομαι ἀνόητη.

ΧΟΡ. Φαίνεται τὸ ἄγριο αἷμα ἀπὸ ἄγριον πατέρα στὸ παιδί.

Δὲν ξέρει αὐτὴ νὰ ζαρώνῃ 'μπρὸς στὸ κακὸ.

ΚΡΕ. Νὰ ξέρης πῶς αὐτὴ σου ἡ ξεροκεφαλιά γρήγορα θὰ

[περάσῃ.

Καὶ τὸ πειὸ δυνατὸ σίδερο, τὸ ψημένο ἀπ' τὴ φωτιά

[ὀλόγυρα σκληρὸ

θὰ τὸ 'δῆς νὰ βραίσῃ καὶ νὰ σπάσῃ πειότερο ἀπὸ ἄλλο·

μὲ κοντὸ χαλινάρι, ξέρω, τὰ ἀγριεμένα ἀλόγατα βα-

[στοῦνται,

γιὰτὶ δὲν στέκει νάχη μεγάλ' ἰδέα ἐκείκος ποῦναι

[στὸν ἄλλον δούλος.

Αὐτὴ ὅμως τὸ καλοῦξέρε τότε νὰ μᾶς βρίζῃ μὲ τὸ

[νὰ παραβαίνει τοὺς βαλμένους νόμους.

Κι' εἶνε δεύτερη προσβολή — μιὰ ἦταν σ' ἂν τῶκανε

[—γιὰ τοῦτο κιάλας νὰ καυχιέται

καὶ νὰ γελάῃ ποῦ τῶπραξε.

*Ἐγὼ βέβαια τώρα δὲν εἶμαι ἄντρας, παρὰ ὁ ἄντρας

[εἶναι αὐτὴ,

ἂν τῆς περάσῃ αὐτηνῆς νὰ κάνῃ τὸ θέλημά της ἀτι-

[μώρητα.

Μὰ εἴτε τῆς ἀδελφῆς μου εἶναι, εἴτε καὶ πειὸ στενὴ

[τοῦ αἵματος συγγένησά μου

ἀπ' ὅλους ὅσους φυλάει ὁ σπιτικὸς μας Ζεὺς, αὐτὴ

[καὶ ἡ ἀδελφὴ της

δὲν θὰ ξεφύγουνε τὴν πειὸ χειρότερη μοῖρα·

γιατὶ κι' ἐκεῖνὴ ἄλλο τόσο τὴν κατηγορῶ πῶς με-

[λέτησε αὐτὸν τὸν τάφο.

Φωνάζετέ τὴν ἐδῶ τώρα, ὅτι τὴν εἶδα μὲς τὸ σπίτι

[νὰ μανίζῃ

ἐξω ἀπ' τὰ λογικά της.

Συχνά ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μπροστῆτερα προδίνεται

[σ' ἂν κλέφτρα,

γιὰ τὰ ἄνομα ποῦ στὰ σκοτάδια κρυφογένονται,

ἀλλὰ καὶ τ' ἄλλο ἴδια τὸ μισῶ, ὅταν κανεὶς ποῦ πιά-

[στηκε 'στὸ κρῖμά του ἀπάνω,

ἔπειτα θέλῃ νὰ τὸ παραστήσῃ ὠμορφότερο.

- ANT. Μήπως θέλῃς νὰ μοῦ κάνῃς πειὸ μεγαλύτερο, ἀφοῦ
[μ' ἔπιασες, παρὰ νὰ μὲ σκοτώσῃς;
- KPE. Ἐγὼ ἄλλο δὲν θέλω, μ' ἔτοῦτο τάχω ὄλα.
- ANT. Τί κάθῃσαι λοιπόν; ὅπως κι' ἐμένα κανὲν ἀπὸ τὰ λό-
[για σου δὲν μοῦ εἶν' εὐχάριστο
καὶ ποτὲ δὲν θὰ μ' ἀρέσῃ— ἔτσι κι' ἐσένα φυσικὰ
[τὰ 'δικὰ μου σ' ἐνοχλοῦν.
Καὶ ποῦθε θὰ μοῦρχονταν τόση τιμὴ καὶ δόξα,
παρὰ ποῦ ἔβαλα σὲ τάφο τὸν αὐτάδελφό μου;
"Ὅλοι τοὺς ἐδῶ θὰ τῶλεγαν πῶς καλὸ τὸ βρίσκουνε
ἂν δὲν τοὺς ἔδενε τὴ γλῶσσα ὁ φόβος.
"Ἐχουν οἱ βασιλειαῖδες κι' ἄλλα πολλὰ ποῦ τοὺς κα-
[λῶρχονται
καὶ μποροῦν νὰ κάνουν καὶ νὰ λένε ὅ,τι θέλουν.
- KPE. Μονάχη ἐσὺ ἀπ' τοὺς Καδμείους αὐτοὺς τὰ βλέπεις
[ἔτσι.
- ANT. Τὰ βλέπουνε κι' αὐτοί, ἀλλὰ μπροστὰ σου σουρῶ-
[νουνε τὸ στόμα.
- KPE. Κι' ἐσὺ δὲν ντρέπεσαι νάχῃς γνώμη διάφορη ἀπὸ
[τούτους;
- ANT. Ντροπὴ δὲν εἶναι νὰ σέβεται κανεὶς ἐκείνους ποῦχουν
[τὰ ἴδια σπλάχνα.
- KPE. Μήπως δὲν εἶνε ἀδελφός σου, καὶ ὁ ἄλλος ποῦ σκο-
[πώθηκε ἐναντίον του;
- ANT. Ἀδελφός ἀπὸ μία μητέρα κι' ἀπ' τὸν ἴδιο πατέρα.
- KPE. Πῶς τὸν προσβάλλεις λοιπόν μὲ τὸ νὰ κάνῃς χάρι καὶ
[τιμὴ στὸν ἄλλο;
- ANT. Δὲ θάλεγε τὰ ἴδια γι' αὐτὰ ὁ πεθαμμένος.
- KPE. Ἀροῦ τὸν τιμᾶς ἴδια σὰν τὸν ἀμαρτωλό.

- ANT. Δουλός μου δὲ 'χάθηκε, παρὰ ὁ ἀδελφός μου.
- KPE. Ποῦ ρήμαξε τὴ χώρα, ἐνῶ ὁ ἄλλος
ἀντιστάθηκε γιὰ νὰ τὴν 'περασπίσῃ.
- ANT. Τὸ ἴδιο καὶ τοὺς δύο μὲ τὸ νόμο του τοὺς ζητᾷ
[ὁ "Ἄδης.
- KPE. Μὰ δὲν πρέπει ὁ καλὸς μὲ τὸν κακὸ νὰ ἔρθῃ ἴσος.
- ANT.— Ποιὸς ξέρει, ἐκεῖ κάτου, περνοῦν αὐτὰ γιὰ ἄγια;—
- KPE. Ποτὲ ὁ ἐχτρός, καὶ σὰν πεθάνει ἀκόμα, φίλος δὲν
[γίνεται.
- ANT.— Ὅχι γιὰ νὰ μισῶ μαζί, γιὰ ν' ἀγαπῶ 'γεννήθηκα.
- KPE. Τώρα ποῦ θὰ πᾶς κάτω, σὰν πρέπει νὰ τοὺς ἀγαπᾶς,
[ἀγάπα τοὺς ἐκείνους,
ἐνόσω ὅμως ζῶ ἐγώ, γυναῖκα δὲν θὰ προστάξῃ.
- XOP. Νὰ τὴν μπροστὰ στῆς πύλες τὴν Ἰσμῆνη, ποῦ γι'
[ἀγάπη τῆς ἀδελφῆς τῆς ποτάμι χύνει τὰ δάκρυα.
Τὰ φρύδια τῆς σὰν σύννεφο σκιάζουν κι' ἀτχημίζουν
[τὸ πρόσωπό τῆς τὸ ροδόθωρο
καὶ τὰ ὠμορφά τῆς μάγουλα εἶνε βρεμμένα.
- KPE. Κι' ἐσὺ ποῦ σὰν ὀχιά στὸ σπῆτι μου χωμένη, κρυφὰ
[μοῦπινες τὸ αἷμα
κι' οὔτε τῶξερα πῶς θρέφω δυὸ γιὰ δυστυχία καὶ
[χαλασμὸ τοῦ θρόνου μου,
γιὰ 'πὲς μου τώρα, θὰ 'πῆς κι' ἐσὺ γι' αὐτὸ τὸν
[τάφο πῶς ἦσουν μαζί;
ἢ θὰ 'ξομώσῃς πῶς δὲν ξέρεις τίποτα;
- ΙΣΜ. "Ἐκανα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο σὰν κι' αὐτὴ κι' ὅ,τι λέει λέω
κι' εἶμαι μαζί τῆς καὶ τὸ ἴδιο φταί.
- ANT. Μὰ τὸ δίκιο δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ τὸ 'πῆς αὐτό.

- ἐπειδὴ οὐτ' ἐσὺ 'θέλησες οὔτε κι' ἐγὼ σὲ 'πῆρα σύν-
[τροφο.
- ΙΣΜ. Μὰ τώρα 'στὰ βάσανά σου δὲν διστάζω μαζί σου
[νᾶρμενίσω
στοὺς πέλαγος τοῦ πόνου.
- ΑΝΤ. Πιεῖά ἔκανε τὸ ἔργο ὁ "Ἄδης κι' αὐτοὶ ποῦνε κάτου
[τὸ ξέρουνε.
Μὰ δὲν τὴν θέλω 'γὼ τὴν φίλη ποῦ μὲ τὰ λόγια
[μόνο μ' ἀγαπάει.
- ΙΣΜ. "Οχι ἀδελφοῦλά μου μὴ μὲ περιφρονήσῃς
μαζί σου νὰ μὴ πεθάνω καὶ τὸ νεκρὸ κι' ἐγὼ νὰ μὴ
[τιμήσω.
- ΑΝΤ. Μὴ μοῦ πεθάνῃς ἐσὺ καὶ μὴ παίρῃς γιὰ δικά σου
[αὐτὰ ποῦ οὔτε μὲ τὸ δάκτυλό σου ἀκούμπησες·
ἐγὼ ποῦ πεθαίνω εἴμ' ἀρκετὴ.
- ΙΣΜ. Καὶ τί τὴ θέλω τὴ ζωὴ μου ἀφοῦ θὰ χάσω ἐσένα;
- ΑΝΤ. 'Ρῶτα τὸν Κρέοντα· τώρα γιαντόνε θὰ φροντίζῃς.
- ΙΣΜ. Γιατί μὲ πονεῖς μ' αὐτά, ἀνώφελα γιὰ 'σένα;
- ΑΝΤ. Λυποῦμαι ποῦ τὸ κάνω, καὶ ποῦ σὲ πέργελῶ.
- ΙΣΜ. Μὰ 'πὲς μοῦ πῶς καὶ τώρα νὰ σ' ὠφελήσω ἐγὼ;
- ΑΝΤ. Τὸν ἑαυτὸ σου σώσε· δὲν σὲ ζηλεύω ποῦ θὰ γλυτώσῃς.
- ΙΣΜ. 'Ωμιμένα, δυστυχισμένη, γιατί νὰ μὴν ἔχω κι' ἐγὼ
[τὴν τύχη σου;
- ΑΝΤ. 'Εσὺ 'προτίμησες νὰ ζῆς κι' ἐγὼ νὰ πεθάνω.
- ΙΣΜ. 'Αλλὰ σοῦ εἶχα 'πῆ τῆς αἰτίας μου ἐγὼ.
- ΑΝΤ. 'Εσὺ πῶς εἶχες δίκησ' νόμιζες μὲ τῆς 'δικές σου,
κι' ἐγὼ μὲ τῆς 'δικές μου.
- ΙΣΜ. 'Ἐτσι εἴμαστε ἴσα κι' ἴσα στὴν ἁμαρτία μας.
- ΑΝΤ. Θάρρευε, ἐσὺ ἀκόμα ζῆς, μὰ ἡ δικὴ μου ἢ ψυχὴ

- καιρὸ εἶναι πεθαμμένη, γιὰ νὰ ὠφελᾷ αὐτοὺς ποῦ
[ἔχουν πεθάνει.
- ΚΡΕ. Αὐτὰ τὰ κορίτσια, ἐγὼ λέω πῶς τώρα δὰ φανερώ-
[θήκε ἄμυαλο·
ἢ ἄλλη ἦταν ἀπὸ πάντα.
- ΙΣΜ. Ποτέ, βασιληᾶ, δὲν μένει ὁ νοῦς ἐκ γενετῆς σ' ἐκεῖ-
[νοὺς ποῦ δυστυχοῦνε,
ἀλλὰ τὸν χάνουν.
- ΚΡΕ. 'Εσένα σοῦφυγε ὅταν ἐζήλεψες νὰ κριματίσῃς μαζί
[μὲ τοὺς κακούργους.
- ΙΣΜ. Μήπως εἶναι ζωὴ ποῦ θὰ κάνω χωρὶς αὐτὴν, μονάχη;
- ΚΡΕ. Μὴν τὴν λές αὐτὴν, γιατί πειὰ δὲν εἶναι.
- ΙΣΜ. Μὰ θὰ σκοτώσῃς λοιπὸν τοῦ παιδιοῦ σου τὴν ἄρρα-
[βωνιαστικιά;
- ΚΡΕ. Εἶναι ἄλλα χωράφια γιὰ ὄργωμα.
- ΙΣΜ. Δὲν θᾶναι σὰν κι' αὐτὴν μ' ἐκεῖνον ταιριασμένοι.
- ΚΡΕ. 'Εγὼ συχαίνομαι κακὲς γυναῖκες γιὰ τοὺς γιουούς.
- ΑΝΤ. *ὦ Αἴμον, ἀγάπη μου, πῶς σὲ ντροπιάζει ὁ πατέ-
[ρας σου.
- ΚΡΕ. Πολὺ μὲ ἐνοχλεῖς κι' ἐσὺ κι' ἡ παντρεία σου.
- ΧΟΡ. Μήπως νὰ τοῦ τὴν ὑπερήσῃς θέλῃς τοῦ παιδιοῦ σου;
- ΚΡΕ. 'Ὁ "Ἄδης εἶναι ποῦ θὰ χαλάσῃ αὐτὸν τὸν γάμο.
- ΧΟΡ. 'Αποφασισμένο εἶναι φαίνεται, αὐτὴ γιὰ νὰ πεθάνῃ.
- ΚΡΕ. Καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα. "Ἄς μὴ χάνωμε πειὰ
[καιρὸ
παρὰ πηγαίνετέ τὴν μέσα, δοῦλοι, καὶ νὰ τῆς δέ-
[σουν καλὰ αὐτὲς τῆς γυναῖκες
καὶ νὰ μὴ τῆς ἀφίσουν ἐλεύθερες, γιατί κι' οἱ θαρ-
[ρετοὶ φεύγουν, σὰν ἰδοῦν τὸ τέλος τῆς ζωῆς

μέ τον ἄδην νά πλησιάζῃ.

Στροφή Α΄.

ΧΟΡ. Εὐτυχισμένοι ἐκείνοι ποῦ ἡ ζωὴ τους πέρασε χωρὶς
[κακοτυχία,

γιατὶ ὅποιανοῦ σπίτι
ἀπ' τοὺς θεοὺς ἔρθῃ καὶ σαλέψῃ
δὲν τ' ἀπολείπει συφορὰ καὶ τέρνεται
ἀπὸ γεννητὰ σὲ γεννητὰ. Σὰν τὸ φουσκωμένο κύμα
στοῦ Πόντου τὴν ἀνεμοζάλη,
ποῦ τὸ πιάνει ἀπ' τὴ Θράκη ὁ σίφουνας
καὶ τὸ ρίχνει στὸ τρισκότιδο βυθὸ
καὶ ἀπ' τὸ βάθος κυλάει τὴ μαύρην ἄμμο
καὶ βαρυὰ στενάζοντας ἀχολογοῦν τὰ θαλασσοδάρατα
[ἀχρογιάλια.

Ἄντιστροφή Α΄.

Ἔτσι θωρῶ τῆς ἀρχαῖες συφορῆς
τῆς γεννητῆς τῶν Λαβδακιδῶν
θὰ πέφτουν ἐπάνω σ' ἄλλες συφορῆς
καὶ οὔτε φέρνει ἡ μιὰ γεννητὰ στὴν ἄλλη ἀπαλλαγὴ,
παρὰ κάποιος ἀπὸ τοὺς θεοὺς τὴν ῥημάζει ὀλοένα
καὶ γλυτωμὸς δὲν εἶναι.

Νὰ τώρα, ὅτι ποῦ σηκώθηκε ἕνα φῶς
ἔπάνω ἀπ' τὴν τελευταία ρίζα
στὸ σπίτι τοῦ Οἰδίπου,
καὶ πάλι τὸ ματόβαφο κοπίδι τῶν θεῶν τοῦ κάτω
[κόσμου,
μαζὺ ξεμυαλισιὰ στα λόγια

καὶ τῆς τρέλλας Ἐρινύς.

Στροφή Β΄.

Τὴ δύναμί σου, Δία, ποιὸς ἄνδρας θὰμποροῦσε
ξεπερνῶντάς τὴν νὰ τὴν ἔμποδίσῃ;
ποῦ οὔτε ὁ ὕπνος, καὶ ὅλα ἄς τὰ πιάνῃ,
ποτὲ θὰ σοῦ τὴν πάρῃ,
οὔτε οἱ ἀκούραστοι μῆνες θὰ τὴν σκορπίσουν.
Σ' ἀγέραστα χρόνια βασιλείο ἔχεις τοῦ Ὀλύμπου
καὶ φεγγόβολη δόξα.

Γιὰ τὸ ὕστερο καὶ γιὰ τὸ μέλλον
καὶ γιὰ τὰ περασμένα νόμος ποῦ αὐτὸς θεὸς νὰ κρατήσῃ.
Σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη
ἀπὸ θνητοῦ ζωὴ
δὲν ἀπολείπει ποτὲ ἡ δυστυχία.

Ἄντιστροφή Β΄.

Ἐπειδὴ ἡ πολυγυρίστρα ἐλπίδα
σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους εἶναι εὐχάριστη,
πολλοὺς ὅμως ξεγελᾷ σ' ἀνόητες ἐπιθυμιῆς
καὶ τὸν ἀνήξερο πλανεύει
ὡς ποῦ νὰ κατῆ κανεὶς
ἀπλώνοντας τὸ ποδάρι τοῦ στὴ φλόγα τῆς φωτιᾶς.
Ἕνας λόγος ἔξακουτμένος ἔφανερῶθῃ
ἀπὸ καποιοανοῦ σοφία.
Τὸ κακὸ φαίνεται κάποτες νᾶν' καλὸ σ' ἐκείνον
ποῦ ἕνας θεὸς τοῦ συνεπαίρνει τὸ νοῦ γιὰ νὰ τὸν κατα-
[στρέψῃ.

Ἄλλὰ πολὺ λίγον καιρὸ θὰ κάνῃ χωρὶς συφορὰ.

ΚΡΕ. Γλήγορα θά τὸ μάθωμε καλλίτερα παρ' ἀπ' τοὺς
[μάντες.

Παιδί μου. Μήπως ἔρχεται μανιασμένος στὸν πατέρα
[σου;

ἐπειδὴ ἄκουσες πῶς καταδικάσθηκε ἡ μελλοντομυφῆ
[σου;

ἢ μ' ὅ,τι κάναμ' ἐμεῖς πάντα θέλαμε τὸ καλὸ σου;

ΑΙΜ. Πατέρα, δικός σου εἶμαι καὶ σὺ μὲ κυβερνᾷς μὲ τῆς
[καλῆς σου γνώμης,

ποῦ ἐγὼ βέβαια θά τῆς ἀκολουθήσω,

γιατὶ καμμιά παντρεῖά δὲ θ' ἀξιωθῆ νὰ μοῦ σταθῆ
[ψηλότερα

ἀπὸ τὰ σένα, σάν μὲ ὀδηγεῖς καλά.

ΚΡΕ. Τέτοιοι, παιδί μου, πρέπει νᾶναι ἡ καρδιά σου
καὶ πάντα νὰ στέκης ἴσως ἀπὸ τὴ γνώμη τοῦ πατέρα
γιὰ δαῦτο κ' οἱ ἄνθρωποι κάνουν εὐχῆς

νὰ γεννήσουν παιδιά ὑπάκουα καὶ νὰ τᾶχουνε στὸ
[σπίτι

γιὰ νὰ ἴδικοῦνται τὸν ἐχθρὸ καὶ τὸν φίλο νὰ τιμοῦν
μαζὺ μὲ τὸν πατέρα.

Καὶ ὅποιος ἀνωφέλευτα γεννάει παιδιά,
τί ἄλλο νὰ τοῦ ἴπῃ κανεῖς, παρὰ πῶς βάσανα τοῦ
[γεννηθῆκαν

καὶ πολὺ περιγέλοιο γι' αὐτὰ ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του;

μὴ λοιπὸν ποτέ, παιδί μου, ἀφήσης τὰ λογικά σου νὰ
[σοῦ φύγουν

στὴν ἡδονὴ ὑποταγμένος γιὰ χάρι μιᾶς γυναίκας,
γιατὶ νὰ ξέρης πῶς κακὴ ψυχρὴ γίνεται ἡ ἀγκαλιὰ
μὲ μιὰ κακιὰ γυναῖκα μέσ' τὸ σπίτι,

— γιὰτὶ ποιά πληγὴ εἶναι μεγαλείτερη ἀπ' τὸν κακὸ
[τὸ φίλο; —

φτύς' τὴ λοιπὸν καὶ σὺ, σάν ἐχτρά σου ποῦ εἶναι
καὶ ἄφησε τὴν κόρη μᾶλλονα νὰ παντρευθῆ στὸν Ἄδη,
γιατὶ ἀφοῦ τὴν ἔπιασα ἐγὼ ὀλοφάνερα νὰ παρακούῃ
αὐτὴ μονάχα ἀπ' ὅλη τὴν πολιτεία

δὲ θενὰ ἔγω ψεύστης τῶρα στὸν κόσμον,
ἀλλὰ θά τὴ σκοτώσω·

ἄς πάῃ νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ καταριέται γι' αὐτὰ στὸ
[Δία,

τὸν παραστάτη τῆς συγγένειας,

γιατὶ ἂν στὸ αἷμά μου τ' ἀπρεπο φυσικὸ τὸ θρέψω ἐγώ,
πολὺ περισσότερο θά τὸ θρέψω στοὺς ἔξω ἀπ' τὴ γεν-

[νῆά μου.

— Ὅποιος στοὺς σπιτικούς του δείχνεται ἄντρας μ'
[ἀρετῆ,

καὶ στὴν πολιτεία μέσα δίκαιος θά φανῆ· —

ἐκεῖνον ὅμως ποῦ ἀμάρτησε καὶ ἢ μὲ τὴ βία χαλάει
[τοὺς νόμους

ἢ θέλει νὰ προστάξῃ σ' ὅσους κυβερνοῦν,

αὐτὸς ποτέ του ἀπὸ μένα δὲ θενὰ ἴπαινευθῆ,

παρὰ ὅποιονε ἔβαλεν ἄρχοντα ἢ πολιτεία, αὐτὸν πρέ-
[πει ν' ἀκοῦμε,

καὶ στὰ μικρὰ καὶ στὰ δίκαια καὶ στὰ ἐνάντια·

καὶ τέτοιος ἓνας ἄνδρας, ἐγὼ θαρρῶ,

καλὰ θά κυβερνᾷ, καὶ νὰ τὸν κυβερνοῦν καλὰ θά δέ-
[χεται

καὶ μέσ' τὴν ἀνεμοζάλη τοῦ πολέμου θά μένη ὅπου
[τὸν ἔπρόσταξαν,

τίμιος παραστάτης καὶ καλός.

Ἄγχαλὰ τίποτα πειὸ μεγαλείτερο κακὸ δὲν εἶναι ἀπὸ

[τὴν ἀναρχία·

Αὐτὴ ρημάζει πολιτεῖες, αὐτὴ σπίτια ἀναστατώνει,

αὐτὴ μέσα στὰ δόρατα ποῦ πολεμοῦν ἀντάμα

φέρνει τοῦ φευγιοῦ τῆς ῥαησιές·

ὅπου ὅμως στέκονται τὰ σώματα ὀλόρθα, σώζει τοὺς

[περισσότερους ἢ πειθαρχία.

Ἔτσι πρέπει νὰ διαφεντεύη κανεὶς τὸν νόμο καὶ τὴν

[τάξι

καὶ ποτὲ νὰ μὴ νικιέται ἀπ' τὴ γυναῖκα·

καλλίτερο εἶναι, ἂν εἶναι ἀνάγκη, μπροστὰ ἀπ' τὸν

[ἄνδρα νὰ ξεπέσουμε

καὶ νὰ μὴ λεγόμεσθε ἀπ' τῆς γυναῖκες πειὸ κατώ-

[τεροι.

ΧΟΡ. Ἐμεῖς, ἂν δὲν μᾶς κλέψαν τὰ γερατεῖα τὴν γνῶσι,

[θαροῦμε

πῶς φρόνιμα λόγια εἶπες γιὰ ὅσα εἶπες.

ΑΙΜ. Πατέρα, οἱ θεοὶ βάζουν μέσ' τοὺς ἀνθρώπους τὸ λογικὸ

ἀπ' ὅ,τι ἔχομε τὸ πειὸ ἀνώτερο κι' ἐγὼ πῶς δὲν τὰ

[λὲς ἐστὶ σωτὰ αὐτὰ

οὔτε θὰ ἴμ' ὀρεγα οὔτε θὰ ἔξερα νὰ πῶ·

ἀλλὰ κι' ἀπ' τᾶλλο μέρος γένεται νᾶναι τὸ δίκαιο·

ἀντὶς γιὰ σένα βρέθηκα νὰ προσέχω σ' ὅλα ὅσα λέν

[ἢ κάνουν

ἢ πᾶν' νὰ κατηγορήσουν, γιὰ τὸ μάτι τὸ δικό σου

[τὸ τρέμει ὁ κόσμος

γιὰ νὰ πῆ λόγο ποῦ νὰ μὴ εὐχαριστηθῆς σὰν τὸν

[ἀκούσης·

ἐγὼ ὅμως δύναμαι καὶ ἀκούω κρυφὰ πῶς τὴν κόρη

[τὴν κλαίει ὄλ' ἡ πόλις,

γιατὶ ἀπ' ὅλες τῆς γυναῖκες ἀθώοτερη,

χάνεται τρισάθλια γιὰ δοξασμένες πράξεις.

«Αὐτὴ ποῦ τὸν ἀδελφό της σὰν ἔπεσε σκοτωμένος

[δὲν ἄφητε ἀθαφτο, νὰ φαγωθῆ ἀπ' τὰ σκυλιὰ

» ποῦ τρῶν τὸ κρέας ὦμό, οὔτ' ἀπὸ κανένα ὄρνιο·

» δὲν εἶν' ἀξία αὐτὴ χρυσὸ βραβεῖο νὰ πάρῃ; »

Ἔτσι σιγοτριγυρνᾷ ὁ λόγος.

Πατέρα μου, γιὰ μένα, ὅταν ἐστὶ εἰς εὐτυχισμένος

δὲν εἶναι ἄλλο κτῆμα πειὸ πολύτιμο

γιατὶ πειὸ μεγαλῆτερο στολίδι ὑπάρχει παρὰ νᾶναι

[δοξασμένος καὶ νᾶνθῆ γιὰ τὰ παιδιὰ ὁ πατέρας

καὶ γιὰ τὸν πατέρα τὰ παιδιὰ;

Μὴ βαστᾶς μέσα σου τώρα μιὰ μονάχα γνώμη,

πῶς καθὼς ἐστὶ τὸ λές, κι' ἔχει ἀλλοιῶς εἶν' τὸ σωστό,

γιατ' ὅποιος θαρρεῖ ἢ πῶς μονάχ' αὐτὸς μυαλό, ἢ

[γλῶσσα ἔχει, ποῦ δὲν ἔχει ἄλλος, ἢ ψυχὴ,

αὐτοὺς ἂν τοὺς ἀνοίξης ἀπὸ μέσα κούφιοι δείχνονται·

παρὰ ὁ ἄντρας, καὶ σοφὸς νὰ εἶναι, νὰ μαθαίνει

πολλὰ δὲν εἶναι ντροπὴ, καὶ νὰ μὴ παραεπιμένῃ·

βλέπεις στῆ ἀχροποταμιές τὰ δένδρα,

ὅσα τὸ ρεῦμα ἀκλουθοῦνε, βαστοῦνε τὰ κλαδιὰ τους

[ἄσπαστα

ἐνῶ σὰν ἀντιστέκονται, χάνονται μαζὺ μὲ τὸν κορμό

[τους ξέρριζα,

καθὼς καὶ εἰς τὸ καράβι, ὅποιος στηλώνει

τὸ ποδᾶρι δυνατὰ καὶ δὲν ὑποχωρεῖ καθόλου,

πέρνει τὴ τοῦμπα καὶ τ' ἀποδέλοιπο ταξεῖδι του

τὸ κάνει μὲ τὸ θρόνι ἀνάποδα καὶ κολυμπῶντας.
 Λοιπὸν ἔλα, ἄφησε τὸ θυμὸ σου κι' ἄλλαξε ἰδέα·
 γιατί ἂν εἶναι ναρθῆ μιὰ γνώμη κι' ἀπὸ μένα τὸν
 [νεώτερο,

λέω πῶς μεγάλη ἀξία στὸν ἄνδρα εἶναι,
 νὰ γεννηθῆ μὲ κάθε λογῆς σοφία γεμάτος·
 ἀλλὰ καὶ πάλι, ἐπειδὴ δὲν εἶναι καὶ πολὺ συνειθι-
 [σμένο πρᾶμμα,

καλὸ εἶναι νὰ μαθαίνει κι' ἀπ' ὅσους λέν' καλὰ.

ΧΟΡ. Σ' ἐσένα βασιλεῖα ταιριάζει, ἂν λέη τίποτα σωστὸ
 νὰ τὸ μάθῃς, κι' ἐσὺ πάλιν ἀπ' αὐτόν· γιατί κι' οἱ
 [δὺο μιλήσατε καλὰ.

ΚΡΕ. Ἐμεῖς ποῦμαστε τόσων χρονῶν, θὰ μάθωμε τώρα νὰ
 [κρίνωμεν

ἀπὸ ἕναν τόσον δά;

ΑΙΜ. Δὲν λέω τίποτα ἄδικο· κι' ἂν εἶμαι νέος ἐγώ,
 μὴν κυττᾶς τὰ χρόνια μου περισσότερο παρὰ τὰ ἔργα
 [μου.

ΚΡΕ. Ἔργα σου λές νὰ τιμᾶς ποῦ κάνουν τ' ἄπρεπα;

ΑΙΜ. Μὰ οὔτε θάλεγα ἐγὼ ποτὲ νὰ σεβασθῆτε τοὺς κακοὺς.

ΚΡΕ. Μήπως τέτοι' ἀρρώστεια δὲν εἶναι ποῦπαθε κι' αὐτῆ;

ΑΙΜ. Δὲν τὸ λέει σ' αὐτῆ τῆ θήβα μέσα ὀλάκαιρος λαός.

ΚΡΕ. Ὡστε οἱ πολῖτες θὰ μᾶς ποῦν τί πρέπει νὰ προστά-
 [ζουμε;

ΑΙΜ. Βλέπεις ποῦ τὸ εἶπες τῶρ' αὐτὸ σ' ἂν νᾶσουν πολὺ νέος;

ΚΡΕ. Γιὰ ἄλλον ἢ γιὰ μένα ἔχω νᾶμ' ἄρχοντας τῆς χώρας;

ΑΙΜ. Πολιτεία δὲν εἶν' ὅποια ἐνός εἶναι μονάχα.

ΚΡΕ. Τί, γιὰ δίκη σου δὲν περνᾶ κείνου ποῦ βασιλεύει;

ΑΙΜ. Ὡραία θὰ βασιλεύεις μονάρχος στὴν ἐρημία.

ΚΡΕ. Αὐτὸς καθὼς φαίνεται, εἶναι μὲ τῆ γυναῖκα ἕνα.

ΑΙΜ. Ἄν λές γυναῖκα ἐσένα, ναί, γιατί γιὰ σέ φροντίζω.

ΚΡΕ. Ἄ! παληάνθρωπε, μένα δικάζεις, τὸν πατέρα;

ΑΙΜ. Ἐπειδὴ σέ βλέπω ποῦ λαθεύεις καὶ ὄχι δίκαια.

ΚΡΕ. Λαθεύω ἐπειδὴ σέβομαι τοῦ θρόνου μου τὰ δίκαια.

ΑΙΜ. Δὲν τὰ σέβεις, ἀφοῦ τῶν θεῶν τῆς τιμῆς πατεῖς.

ΚΡΕ. Ὡ, βρώμικη ψυχῆ, νὰ εἶναι ἀποκάτω ἀπὸ τὴν γυ-
 [ναῖκα!

ΑΙΜ. Δὲν θὰ μὲ ὄῃς ποτέ σου νὰ ξεπέσω ἴστα ἀισχυρά.

ΚΡΕ. Καὶ ὅμως τὰ λόγια ὅλα σου αὐτὰ γιὰ κείνην εἶναι.

ΑΙΜ. Καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τοῦ Ἄδη
 [τοὺς θεούς.

ΚΡΕ. Ἀφοῦ εἶσαι κλωτσοσκοῦφι μιᾶς γυναίκας, μὴ μὲ σκο-
 [τίζῃς.

ΑΙΜ. Ἐσὺ θέλεις νὰ λές, καὶ ἐνῶ λές, νὰ μὴν ἀκοῦς.

ΚΡΕ. Αὐτῆνα ζωντανή ποτέ σου γυναῖκα δὲν θὰ πάρῃς.

ΑΙΜ. Τότε θὰ πεθάνῃ καὶ πεθαίνοντας κι' ἄλλον μαζὺ
 [παίρνει.

ΚΡΕ. Καὶ μὲ φοβέραις ἀκόμα ἐδῶ μοῦρχεσαι ἀναιδῆ;

ΑΙΜ. Φοβέρα τὸ λές ν' ἀντιμιλάῃ κανεὶς σέ λόγια τοῦ ἀέρα;

ΚΡΕ. Θὰ κλάψῃς γιὰ νὰ βάλῃς γνώσι, σὺ ποῦ εἶχες ἀντίς
 [μουαλὸ ἀέρα.

ΑΙΜ. Ἄν πατέρας μου δὲν ἦσουν, θάλεγα πῶς δὲν ἔχεις ἐσὺ
 [τὰ λογικά σου.

ΚΡΕ. Ἀλήθεια. Ἄ, τότε μὰ τὸν Ὀλυμπο μάθε πῶς δὲν θὰ
 [τὸ χαρῆς,
 ποῦ μ' ἔβρισες ἐμένα.

(πρὸς τοὺς δούλους)

Πήγαινε, φέρε 'κείνη τή συχαμένη· με τὰ μάτια του
 [νὰ τὴν ἰδῆ
 τώρα ἐδῶ μπροστά του νὰ πεθάνη, στὸ πλάι τοῦ
 [γαμπροῦ.

ΑΙΜ. Για μένα ὄχι, μὴ τὸ θαρρῆς αὐτὸ ποτέ.
 Οὔτε μπροστά μου θὰ πεθάνη, οὔτε κι' ἐσὺ θὰ μὲ
 [ξαναϊδῆς

ἄλλη φορά στὰ μάτια σου, παρὰ μὲ τοὺς φίλους σου,
 ὅσοι τὸ θέλουν, κάνε τὸν τρελλό.

ΧΟΡ. "Ἐφυγ' ὁ νέος, βασιληᾶ, μὲ βιά ἀπ' τὸ θυμὸ του,
 καὶ βαρειά γνώμη ἔχει σὰν πονέση τέτοιος νοῦς.

ΚΡΕ. "Ἄς κάνη. Καὶ δὲν πάει νὰ σοφισθῆ καὶ πειὸ μεγα-
 [λήτερα
 ἀπὸ ὅσα εἶναι τῶν ἀνθρώπων; τὰ κορίτσ' αὐτὰ δὲν
 [θὰ τὰ ξεγλυτώσῃ
 ἀπὸ τὴν τύχη τους.

ΧΟΡ. Καὶ τῆς δυὸ λοιπὸν ἐννοεῖς νὰ τῆς σκοτώσῃς;

ΚΡΕ. "Ὅχι. Αὐτήνα ποῦ τὸ χέρι της δὲν ἔβαλε, καλὰ ποῦ
 [μοῦ τὸ λές.

ΧΟΡ. Καὶ τί θάνατο τῆς ἄλλης σκοπεύεις νὰ τῆς δώσῃς;

ΚΡΕ. Θὰ τὴν πάω κατὰ ποῦ ὁ δρόμος τῶν ἀνθρώπων χά-
 [νεται—στὴν ἐρημιᾶ—
 καὶ θὰ τὴν κλείσω ζωντανή στὸ κατόι σκυμμένη
 [στὸν βράχο

ρίχνοντάς την τόση τροφή, ὅση θέλει τὸ κρῖμα της
 γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἢ πολιτεία ὅλη ἀπ' τὴ λέρα.

Κι' ἐκεῖ τὸν "Ἄδη, ποῦ μονάχα σέβεται ἀπ' ὅλους
 [τοὺς θεούς,

ἄς τὸν παρακαλέσῃ, κι' ἴσως καταφέρῃ νὰ μὴν πε-
 [θάνῃ·
 ἢ νὰ νοιώσῃ πειὰ, καὶ ἂν εἶν' κι' ἀργά, ὅτι πάει κό-
 [πος χαμένος
 νὰ δίνῃ κανεὶς τιμὴ σ' ὅσους εἶναι στὸν "Ἄδη.

Στροφή Α'.

ΧΟΡ. "Ἐρωτα ἀνίκητε μὲ μάχητα.

"Ἐρωτα ποῦ καὶς τὰ σωθικά,

ποῦ τὴ νύχτα φωλιάζεις στῶν κοριτσιῶν τὰ μάγουλα
 τὰ τρυφερά

καὶ τὸ πέλαγος περνᾶς καὶ μέσ' τῆς στάνες ἔμπαίνεις
 [καὶ στῆς μοναχικῆς αὐλῆς,

καὶ κανεὶς ἀθάνατος

κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ζοῦν μέρες μπορεῖ νὰ
 [σὲ ξεφύγῃ

καὶ ὅποιος σ' ἔχει, μανίζει.

"Ἀντιστροφή Β'.

"Ἐσὺ καὶ τῶν δίκαιων τῆς φρένες

στὸ ἄδικο σπρώχνεις καὶ στὴν ἀτιμία,

ἐσὺ εἶσαι π' ἀναψες καὶ τὸν καυγὰ ἐτοῦτον
 ἀνάμεσα σ' ἄντρες ἀπ' τὸ ἴδιο αἷμα.

Στὰ ματόφρυδα τῆς καλοκρέββατης νύφης
 ὁ πόθος ἀνθίζει καὶ νικαίει,

χωρὶς νὰ ψηφᾶτῃ τοὺς μεγάλους νόμους,

γιατὶ ἀνίκητα σὲ τοῦτα παίζει

ἢ θεὰ ἢ Ἀφροδίτη.

ΠΡΑΞΙΣ Γ΄.

ΜΕΡΟΣ Α΄

(Φέρουν τὴν Ἀντιγόνη. Ὁ Χορὸς εἰσέρχεται ἀκολουθῶν τὴν πομπὴν τῆς Ἀντιγόνης).

ΧΟΡ. Τώρα κι' ἐγὼ πέφτω ἔξω ἀπ' τοὺς νόμους
μ' αὐτὰ ποῦ βλέπω
καὶ δὲν μπορῶ νὰ σταματήσω τὴ βρύσι τὰ δάκρυα
[μου,

ἀφ' οὗ στὸ θάλαμο τὸ μαῦρο ποῦ ὄλοι κείτονται
νὰ προβαίνη θωρῶ ἢ Ἀντιγόνη.

ΑΝΤ. Δέτε με πολῖτες τῆς πατρικῆς μου χώρας
ποῦ τὸν ὕστερό μου δρόμο
περπατῶ, καὶ τὸ στερνὸ φῶς
βλέπω τοῦ ἡλίου,
καὶ ποτὲ πειά· ἀλλὰ μὲ σέρνει ζωντανὴ ὁ Ἄδης ποῦ
[τοὺς παίρνει ὄλους,

στοῦ Ἀχέροντα τὸ γυαλό, καὶ οὔτε ὑμέναιους
ἀπόχτησα, οὔτε κανένα νυφιάτικο τραγοῦδι
μοῦψαλαν, παρὰ τὸν Ἀχέροντα θὰ πάρω ἄντρα.

ΧΟΡ. Καὶ ὅμως ἴπαινετὴ καὶ δοξασμένη
μπαίνεις σ' αὐτὸ τὸ ἄντρο τῶν νεκρῶν
χωρὶς νὰ λυώσης ἀπὸ ἀρρώστεια
οὐτ' ἀπὸ ξίφος νὰ πᾶς τιμωρημένη,

παρὰ ἐλεύτερη καὶ ζωντανὴ

μονάχ' ἐσὺ ἀπ' τοὺς θνητοὺς θὰ κατεβῆς στὸν Ἄδη.

ΑΝΤ. Ἔχω ἀκουσμένα γιὰ τὸν πικρὸ θάνατο ποῦπαθε
ἢ ξένη ἀπ' τὴ Φρυγία,
τοῦ Τάνταλου ἢ κόρη, στοῦ Σίπυλου τὴν κορφή·
αὐτήνα σὰν τὸν κισσὸ ποῦ αἰώνια σφίγγει
ὁ βράχος γύρω τῆς φύτρωτε καὶ τὴν ἔζωτε
καὶ τώρα ἢ βροχὲς τὴν λυώνουν
καθὼς λέει ὁ λόγος τῶν ἀνθρώπων,
καὶ ποτὲ τὸ χιόνι δὲν τῆς ἀπολείπει
καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πολυδακρυσμένα φρύδια τῆς βρέ-
[χονται τὰ λαιμά τῆς·
ἴδια μ' αὐτὴν καὶ μένα τὸ ριζικὸ μου μ' ἀποκοιμίζει.

ΧΟΡ. Αὐτὴ εἶναι θεά, καὶ θεογεννημένη
καὶ ἡμεῖς ἄνθρωποι θνητῶν γεννιά.
Καὶ ὅμως μεγάλο πρᾶμμα ἀκούγεται
νάχη ἄνθρωπος στὸ θάνατο τὴν ἴδια τύχη
μὲ τοὺς θεούς.

ΑΝΤ. Ὀμιμένα μὲ περιγελοῦν! Γιατί στοὺς θεούς σου
τοὺς πατρικούς, μὲ βρίζεις, πρὶν ἀκόμα νὰ χαθῶ
καὶ ἐν ᾧ εἶμαι μπροστὰ σου;
ὦ πόλι, καὶ σεῖς ἄντρες τῆς πολιτείας αὐτῆς ποῦχετε
τὰ πολλὰ χτήματα,
ἄχ βρυστοῦλες στὴ Δίρκη ψηλὰ καὶ τῆς Θήβας
τῆς καλοαμάρξωτης
λόγγε, ἐσᾶς τοῦλάχιστον σᾶς παίρνω μάρτυρες
ποῦ ἄκλαφτη ἀπὸ φίλους, καὶ μὲ τί νόμο
ἔρχομαι, στὸ χωματένιο μνήμα
νάβρω τάφο μου ἀνέλπιστο·

ἄχ! δυστυχισμένη ἐγώ!
 μέσ' στους ἀνθρώπους νᾶμαι χωρίς νὰ εἶμαι.
 Οὔτε μὲ ζωντανούς νὰ
 κατοικῶ οὔτε καὶ μὲ νεκρούς . . . !

XOP. Προβαίνοντας ἴσα μὲ τὴν ἄκρη τοῦ θαρρεμοῦ
 χτύπησες βαρεῖα στὸ ψηλὸ βᾶθρο τῆς Δίκης· παιδί
 [μου,
 ἐσὺ ξεπληρώνεις τώρα καὶ τοῦ πατέρα σου τὰ κα-
 [τορθώματα.

ANT. Μοῦ ἴθυμησες λύπες καὶ καῦμούς,
 τοῦ πατέρα μου τὴ συφορά τὴν τριθεμέλιωτη,
 ὅλης μας τῆς γενεᾶς τὸ ριζικό,
 τῶν ξακουσμένων Λαβδακιδῶν.
 Ἄχ! τί δυστυχία, ὁ γάμος τῆς μητέρας
 (ποῦ) μαζὺ μ' αὐτὸν ποῦ ἔγέννησε (κοιμήθηκε) τὸν
 [πατέρα μου
 ἢ κακορρίζικη,
 καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἢ ἄμοιρη ἐγὼ ἔγεννήθηκα.
 Καὶ τώρα πάω νὰ τοὺς εὕρω νὰ κατοικίσωμε μαζὺ
 ἐγὼ ἢ καταραμένη καὶ ἀπάντρευτη.
 Ἄχ! ἀδερφέ μου ποῦ τέτοιαν ἔπηρες τιμὴ γιὰ τὴν
 [κακὴ σου τύχη,
 καὶ πεθαμένος ποῦσαι ἴσκότωτες ἐμένα τὴ ζωντανή.

XOP. Νὰ σέβεται κανεὶς εἶναι ἅγια πράξι,
 ἀλλὰ τὴ δύναμι ἐκείνου ποῦ εἶναι δικιά του
 νὰ περιφρονῇ,
 δὲν πάει ποτέ·

ἐσὺ ἀπ' τὸ κεφάλι σου χάνεσαι κι' ἀπ' τὸ γεινάτι σου.

ANT. Ἄκλαφτη, ἀφιλη, ἀψαλτη

προβαίνω στὸ στερνὸ μου δρόμο,
 καὶ δὲν μ' ἀφίνουν νὰ ἴδω πειά, ἢ καῦμένη,
 τῆς λαμπάδες τούρανου τὸ ἅγιο μάτι,
 καὶ γιὰ τὸν δικό μου θάνατο τὸν ἀδάκρυτο κανεὶς
 [ἀπ' τοὺς φίλους,
 δὲν στενάζει;

(Μπαίνει ὁ Κρέων)

KPE. Ἐέρετε πῶς μὲ τὰ μυριολόγια καὶ τῆς φωνῆς
 πρὶν νὰ πεθάνη κανεὶς δὲν θὰ τελείωνε,
 ἂν χρησίμευαν νὰ λέγωνται.
 Δὲν τὴν παίρνετε ἀπ' ἐδῶ τὸ γρηγορώτερο;
 Στὸ σκεπαστὸ μνήμα κλείστε την, καθὼς εἶπα ἐγώ,
 κι' ἀφήστε τὴν μονάχη κι' ἔρημη, καὶ εἶτε θέλει ἄς
 [πεθάνη
 εἶτε ζῶντας σὲ τέτοιο σπίτι μέσα ἄς παντρευτῇ.
 Ἐμεῖς εἴμαστ' ἀθῶοι σ' αὐτὴ τὴν κόρη·
 μόνον νὰ κατοικῇ ἴδω ἄπάνω
 ὑστερήθηκε.

ANT. ὦ μνήμα, ὦ νυφιάτικο κρεβάτι μου,
 ὦ βαθύσκαρτο σπίτι, ποῦ παντοτεινὰ
 θὰ μὲ φυλάξ, ἐκεῖ πάω νάβρω
 τοὺς δικούς μου, ποῦ οἱ περισσότεροὶ τοὺς ἔχθησαν
 καὶ τοὺς ἐδέχθηκε ἢ Φερσέφατσα μέσ' τοὺς νεκρούς,
 τελευταία τους εἶμ' ἐγὼ καὶ πάρα πολὺ πειὸ ἄσχημά
 [τους
 κατεβαίνω, πρὶν νὰ τελειώσω τὴ ζωὴ μου.
 Ὅταν σᾶς ἔρθω, μεγάλη ἐλπίδα θρέφω,
 πῶς θὰ μ' ἀγαπάῃ ὁ πατέρας μου,
 θὰ μ' ἀγαπᾶς καὶ σύ, μητέρα,

καὶ σὺ κεφάλι μου ἀδελφικό,
 θὰ μ' ἀγαπᾶς ἀφ' οὗ, ὅταν πεθάνετε,
 ἐγὼ σᾶς ἔλουσα καὶ σᾶς ἐστόλισα
 καὶ στὸν τάφο σας ἐπάνω ἔχυσα σπονδῆς
 καὶ τώρα δά, Πολυνεΐκη μου, ἐπειδὴ ἐσκέπασα
 τὸ σῶμά σου, αὐτὰ κερδίζω.
 Ἐν ᾧ ἐγὼ καλὰ καὶ δίκαια σ' ἐτίμησα, γιὰ ὅσους
 [εἶναι δίκαιοι.
 Γιατὶ ποτέ, οὔτε ἂν ἤμouνα μητέρα μὲ παιδιὰ,
 οὔτε ἂν ὁ ἄντρας μου 'σάπιζε πεθαμένος
 δὲν θάπαιρνα ἐπάνω μου αὐτὸ τὸν κόπο, ἐνάντια στοὺς
 [πολίτες!
 τώρα, μὲ ποιὸ δίκαιο τὰ λέω αὐτά;
 Γιατὶ ἄντρας θὰ μοῦταν ἄλλος στῆ θέσι τοῦ πεθα-
 [μένου
 καὶ παιδι ἀπ' ἄλλον ἄντρα, σὰν ἔχανα ἐκεῖνον·
 τώρα ὅμως ποῦ ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μου 'κρύ-
 [φτηκαν στὸν Ἄδη
 δὲν ἔχει νὰ μοῦ γεννηθῆῖ ποτὲ πειὰ ἀδερφός,
 καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τέτοιο νόμο σὲ ἐπροτίμησα ἐγὼ,
 ὁ Κρέων τοῦ 'φάνηκε πῶς εἶναι ἁμαρτία·
 καὶ θάρρητα τρομερή, ᾧ τ' ἀδελφοῦλη μου κεφάλι
 [ἀγαπημένο,
 καὶ τώρα μὲ σέρνει ἔτσι πιάνοντάς με ἀπ' τὰ χέρια,
 ἀνύπαντρη καὶ ἀψαλτη, χωρὶς ἀπ' τὸ γάμο τίποτα
 [ν' ἀπολάψω
 κι' οὔτε παιδιὰ νὰ θρέψω,
 παρὰ ἔρημη ἀπὸ φίλους ἢ ἄμοιρη,
 στοὺς λάκκους τῶν πεθαμένων ζωντανὴ ἔρχομαι.

Καὶ ποιὸ δίκηρο τῶν θεῶν παράβηκα
 καὶ τί μ' ὠφελεῖ ἐμένα τὴν δυστυχιτισμένη στοὺς
 [θεοὺς νὰ σηκώσω τὴ ματιά μου,
 ποιὸν νὰ φωνάξω σύμμαχο;
 ἀφ' οὗ κόνοντας πρᾶξι θεοσεβούμενη ἀπόκτησα νὰ
 [μ' ἔχουν γι' ἀθεόφοβη.
 Μὰ ἂν αὐτὰ εἶναι καὶ γιὰ τοὺς θεοὺς καλὰ,
 τότε ἀφ' οὗ ἔπαθα, θὰ πῶ, ὅτι ἁμάρτησα·
 ἂν ὅμως ἐκεῖνοι ἔχουν τὴν ἁμαρτία, νὰ μὴ πάθουν
 [περισσότερο κακὸ
 ἀπ' ὅσα ἄδικα μοῦ κάνουν.
 ΧΟΡ. Ἀκόμα ἢ ἴδια ἀνεμοζάλη τῆς ψυχῆς μέσα της
 [παραδέρνει.
 ΚΡΕ. Γιὰ τοῦτο κι' αὐτοὶ ποῦ τὴν πηγαίνουν
 θὰ κλάψουν σὲ λιγάκι, γιὰ τὴν ἀργητά τους.
 ΑΝΤ. Ὡμίμενα πολὺ κοντὰ στὸ θάνατο μὲ 'πῆγε αὐτὸς ὁ
 [λόγος.
 ΚΡΕ. Καὶ μὴ παρηγοριέται κανένας νὰ θαρρῆῖ
 πῶς δὲ θὰ τῆς γεννῆῖ αὐτῆς ὅ,τι τῆς εἶπα.
 ΑΝΤ. Ὡ πόλι πατρικὴ τῆς Θήβας
 καὶ θεοὶ τῆς γεννηῖας μου,
 μὲ παίρνουν καὶ δὲν ἀργοῦν.
 Διέτε, σεῖς οἱ προὔχοντες τῆς Θήβας,
 ἐμένα τὴ βασιλοπούλα τὴ μόνη ποῦ ἀπόμεινε,
 τί παθαίνω, κι' ἀπὸ ποιούς ἀνθρώπους,
 ἐπειδὴ τὴν εὐσέβεια ἐσεβάσθηκα.

(Τραβοῦν τὴν Ἀντιγόνη μέσθ στὸν τάφο).

Στροφή Α'.

ΧΟΡ. Καί τῆς Δανάης τὸ κορμὶ ὑπόμενε
 νὰ κάνῃ ἀλλαξιά τὸ φῶς τ' οὐρανοῦ
 μὲ χαλκοδεμένη κατοικία.
 Κρυμμένη σ' ἓνα θάλαμο σὰν τάφο τὴν ἐκλείσαν
 κι' ἄς ἦταν κι' ἀπὸ γεννητὰ τιμημένη, κόρη μου,
 καὶ μέσα της ἐφύλαγε τοῦ Δία τὴ χρυσόχυτη γυνή.
 Εἶναι τὴν φοβερὴ ἢ δύναμι τῆς μοῖρας,
 καὶ οὔτε πλοῦτος, οὔτ' ὁ Ἄρης, οὔτε πύργος
 μποροῦν νὰ τῆς ξεφύγουν,
 καὶ οὔτε τὰ μαῦρα καράβια, τὰ θαλασσοδαρμένα.

Ἀντιστροφή Α'.

Καὶ τὸ χολιασμένο γυιὸ τοῦ Δρίαντα,
 τὸ βασιληᾶ τῶν Ἡδωνῶν
 ἐπειδὴ περίπεξε, τὸν ἔδεσε σὲ πέτρινα
 βρόχια ὁ Διώνυτος
 κι' ἔτσι ξεθυμαίνει τῆς μανίας του
 ἢ τρομερὴ κι' ἀνημέρευτὴ λύσσα.
 Καὶ ἐκεῖνος τὸ κατάλαβε ἔπειτα
 πῶς θεὸ ἐπρόσθαλε στὴν τρέλλα του
 μὲ γλῶσσα περγελάστρα
 τότες ποῦ ἐμπόδιζε τῆς θεομέθυστες γυναῖκες
 στὴ Βακχικὴ φωτιά
 κι' ἐρέθιζε τῆς Μούσταις π' ἀγαποῦνε τὸν αὐλό.

Στροφή Β'.

Κοντὰ στὸς μαυροκύανους βράχους

ποῦ δυὸ θάλασσεσ ἀδερφώνουν,
 εἶν' ἢ ἀχτὲσ τοῦ Βόσπορου
 καὶ τῶν Θρακῶν ὁ ἀφιλόξενος Σαλμουδήσος.
 Ἐκεῖ ὁ Ἄρης ποῦ τὴ χώρα παραστέκει
 εἶδε στὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Φινέα
 τὴ θεοκατάρατὴ πληγὴ ποῦ τοὺσ ἀνοιξε
 ἢ ἄγρια του γυναῖκα σὰν τὰ τύφλωσε,
 βγάζοντας, ἢ κακοῦργα, τῆσ κόρες τῶν ματιῶν τους
 χωρὶς λόγχεσ, ὄχι, παρὰ μὲ τὰ νύχια της τὰ μα-
 [τομμένα
 καὶ μὲ τῆσ σαίτασ τὰ μυτερά βελόνια.

Ἀντιστροφή Β'.

Κ' ἔλυωναν τὰ ἄμοιρα
 καὶ τὴν ἄθλια συφορὰ τους ἐκλαιγαν
 ποῦ γιὰ κακὸ τὰ γέννησε ἢ μάνα τους,
 κι' ὡσ τόσο εἶχε κι' αὐτηνῆσ ἢ γεννιά νὰ κάνῃ
 μὲ τοὺσ ἀρχαιογεννημένους Ἐρεχθεῖδεσ,
 κ' ἀναστήθηκε μέσα σ' ἀπόμαυρεσ σπηλιᾶσ
 ποῦ γύρω φυτομανοῦνε τοῦ πατέρα της οἱ σίφουνεσ,
 ἢ κόρη τοῦ Βορρηᾶ σὰν ἄλογο γοργόποδο
 πηδῶντασ ἔπάνω στοὺσ γκρεμνοὺσ,
 τῶν θεῶν ἢ κόρη·
 ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴν ἐπάνω ἔπεσαν ἢ μοῖρεσ ἢ πολὺ-
 [χρονεσ,
 παιδί μου.

ΜΕΡΟΣ Β'

(Εισέρχεται ὁ Τειρεσίας στηριζόμενος στὸν ὄδηγό).

- ΤΕΙΡ. Ἄρχοντες τῆς Θήβας μαζί ἐρχόμαστε κι' οἱ δύο
 μὲ τοῦ ἐνοῦ τὰ μάτια, γιὰτ' οἱ τυφλοὶ
 μόνο μὲ ὄδηγὸ βρίσκουνε τὸ δρόμο.
- ΚΡΕ. Τί καινούργιο φέρνεις, γέρω Τειρεσία ;
- ΤΕΙΡ. Ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ 'πῶ καὶ σὺ τὸ μάντη ἀκουγε.
- ΚΡΕ. Οὔτε μπροστῆτερα ἀψήφησα τὰ λόγια σου.
- ΤΕΙΡ. Γι' αὐτὸ καὶ ἐκυβέρνηγες καλὰ τούτη τὴν πολιτεία.
- ΚΡΕ. Δὲν μπορῶ νὰ μαρτυρήσω πῶς δὲν μ'ῦ χρησίμεψαν.
- ΤΕΙΡ. Νὰ ξέρης τώρα πῶς στῆς τύχης τὴν κόψι ἐπάνω
 [περπατεῖς.
- ΚΡΕ. Τί λές ; Τρομάρα μοῦ φέρνει ὁ λόγος σου.
- ΤΕΙΡ. Θὰ τὸ νοιώτῃς ἅμα ἀκούτῃς τῆς τέχνης μου τὰ
 [σημάδια.
- Ἐνῶ καθόμουν στὸ θρονί μου ποῦ πάντα 'ξηγάω τὰ
 [πουλιά,
- καὶ μοῦ εἶναι λιμάνι τοῦ κάθε σημαδιοῦ,
 ἀκούω ἀγνωστο ἀγὸ ἀπὸ ὄρνια ποῦ ἐκραζαν στριγγά,
 ἀνάκατα κι' ἀκατανόητα σὰν σὲ κακὸν οἶστρο,
 καὶ ἐκατάλαβα πῶς μὲ τὰ νύχια τους κομμάτιαζαν
 [τῶνα τᾶλλο,
- γιὰτὶ βαρεῖα κροτοῦσαν ἢ φτεροῦγες τους.
- Τρόμαξα, καὶ ἀμέσως 'πῆγα νὰ 'ξετάξω τὰ καφαλί-
 [σματα στοὺς βωμοὺς ποῦ ἦταν ὅλο μὲ φωτιές,
 ἀλλὰ στὰ σφαχτὰ ποῦ 'καίγονταν δὲν ἔλαμπε ὁ
 [Ἡραῖστος

- παρὰ ἔλυωνε καὶ ἔτρεχε στὴ στάχτη μέσα τὸ ζουμι
 [ὅπ' τὰ μεριά
 καὶ κάπνιζε καὶ 'πετοῦτε σπίθες καὶ ἡ χολὲς σκόρπι-
 [ζαν στὸν ἀέρα,
 καὶ βρεμμένα ἔμεναν τὰ κρέατα ἀπ' τὸ χυμένο πάχος.
 Τέτοια ἀκουγα ἀπὸ τοῦτο τὸ παιδί καὶ πῶς 'χαλοῦ-
 [σαν ἡ μαντεῖες μὲ ἀσχημα σημάδια,
 γιὰτὶ αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὄδηγὸς σ' ἐμένα ὅπως ἐγὼ στοὺς
 [ἄλλους.
- Κι' αὐτὰ τὰ ὑποφέρν' ἡ πόλις ἐξ αἰτίας τοῦ κεφα-
 [λιοῦ σου,
 γιὰτ' οἱ βωμοὶ μας καὶ ὅλες ἡ πυρωστιές ἐγέμισαν
 [ἀπ' τὰ ὄρνια καὶ τὰ σκυλιά
 ποῦ 'φάγανε τὸ κρέας τοῦ ἄμοιρου τοῦ σκοτωμένου
 [γυιοῦ τοῦ Οἰδίπου.
- Καὶ ὕστερα δὲν δέχονται πειὰ παρακάλια καὶ θυτίες
 [οἱ θεοὶ ἀπὸ τὰ 'μᾶς,
 οὔτε τῶν μηριῶν τὴ φλόγα, οὔτε τὰ ὄρνια βγάζουν
 [μὲ τὰ φτεροχτύπηματά τους
 καλοσήμεντους ἀχούς, ἀφ' οὔ εἶναι χορτασμένα ἀπ'
 [τὸ παχὺ αἷμα τοῦ σκοτωμένου.
- Γιὰ τοῦτο, γυιέ μου, βάλε γινῶσι· ὅλ' οἱ ἄνθρωποι τῶ-
 [χουν νὰ πλανεύονται·
 μὰ καὶ ὅταν πλανευτῆ δὲν θὰ εἶναι ἄντρας ἄμυαλος
 ἐκεῖνος καὶ οὔτε καὶ δυστυχῆς ποῦ ἔχοντας ξεπέσει
 [στὸ κακὸ
 τὸ διορθώνει καὶ δὲ μείνει ἀκούνητος.
- Ἡ αὐθάδεια ὅμως περνάει γιὰ προστυχιά.

Ἔλα, κάνε τὸ θέλημα τοῦ νεκροῦ καὶ μὴ πονεῖς τὸν
[πονεμένο.

Τί, ἀνδρεία τῶχεις νὰ σκοτώσης ἄλλη μιὰ βολὰ αὐτὸν
[ποῦ 'πέθανε;

Ἐπειδὴ καλὸ σου θέλω, λέω σου τὸ καλὸ,
καὶ νὰ μαθαίνῃ κανεὶς εἶν' εὐχάριστο πολὺ ἀπ' ὅποιον
[λέει καλά,

σὰν φέρνει κέρδος.

ΚΡΕ. Ἄκουτε, γέρω, ἐσεῖς ὅλοι ἀπάνω σ' ἔνανε, ἐμένα,
[σημαδεύετε
σὰν σκοπευτὲς καὶ δὲ μοῦ λείψανε ἀπὸ 'πάνω μου ἢ
[προφητεῖες.

Κυτᾶτε σεῖς νὰ βγάλετε λιανά, κουβαλάτε τὸ ἤλε-
[κτρο ἀπ' τῆς Σάρδεϊς

ὅσο θέλετε καὶ τὸ Ἰνδικὸ χρυσάφι,
ἐκεῖνον ὅμως σὲ τάφο δὲ θὰ βάλετε.

Οὔτε κι' οἱ ἀετοὶ τοῦ Δία ἂν ἦθε τὸν ἀρπάξουν
νὰ πᾶν νὰ τόνε φᾶνε μπροστὰ τοῦ Δία τὸ θρόνο,
οὔτε ἀπὸ τέτοιο κρῖμα δὲ θὰ φοβηθῶ ν' ἀφήσω νὰ τὸν
[θάψουν ἐκεῖνον.

Γιατὶ ξέρω καλὰ πῶς κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἔχει δύ-
[ναμι νὰ προσβάλλῃ τοὺς θεοὺς.

Ἐεπέφτουν, γέρω Τειρεσία, κι' οἱ πειρὸ μεγάλοι ἀπ'
[τοὺς θνητοὺς
καὶ γίνονται κουρέλια ἐλεεινὰ σὰν λέν' αἰσχρὰ ἀντίς
[καλὰ γιὰ κέρδος.

ΤΕΙΡ. Κρῖμα· δὲν ξέρετε κανέναν σας, δὲν λέτε;

ΚΡΕ. Τί πράγμα; τί τὸ λὲς αὐτὸ γιὰ ὅλους μας;

ΤΕΙΡ. Πῶς τὸ καλλίτερο χτῆμα στὸν ἄνθρωπο εἶν' ἡ φρό-
[νησι.

ΚΡΕ. Ὅσο καὶ ἡ κουταμάρα, λέω ἐγώ, φέρνει βλάβη.

ΤΕΙΡ. Ἄπ' αὐτὴ δὰ τὴν ἀρρώστεια ἐστὶ εἶται γεμάτος.

ΚΡΕ. Δὲν θέλω ν' ἀντιμιλήσω ἄσχημα στὸ μάντη.

ΤΕΙΡ. Καὶ μήπως δὲν τὸ κάνεις, σὰν λὲς πῶς προφητεύω
[ψέμματα;

ΚΡΕ. Ὅλο τὸ σὸί τῶν προφητῶν ἀγαπάει τὰ λεφτά.

ΤΕΙΡ. Κι' οἱ βασιληάδες πάλε τὴν αἰσχροκέρδεια.

ΚΡΕ. Ξέρεις πῶς αὐτὸ ποῦ λὲς, τὸ λὲς στὸν ἄρχοντά σου;

ΤΕΙΡ. Τὸ ξέρω, γιατί ἀπὸ μένα κρατᾶς δική σου αὐτὴ τὴν
[πόλι.

ΚΡΕ. Εἶσαι μάντης σοφὸς ἐσύ, ἀλλὰ τὸ ἄδικο ἀγαπᾶς.

ΤΕΙΡ. Θὰ μὲ κάνης, ὅσα ἔχ' ἀκούνητα μέσ' τὴν καρδιάμου
[νὰ σοῦ 'πῶ.

ΚΡΕ. Λέγε τα, μόνο γιὰ κέρδη μὴ μιλάς.

ΤΕΙΡ. Αὐτὸ ἴσαμε τὰ τώρα τῶκανα γιὰ χάρι σου.

ΚΡΕ. Νὰ ξέρης πῶς ἐμένα μ' αὐτὰ δὲ μὲ πουλάς.

ΤΕΙΡ. Ἐσύ ὅμως νὰ ξέρης, πῶς δὲ θὰ τελέψῃ πολλοὺς γύ-
[ρους βιαστικὸς ὁ ἥλιος

ποῦ ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου ἓνα νεκρὸ θὰ δώτης,
νεκρῶν ἀλλαξιά, γιὰ ὅποιον ἐβάλεις ἀπ' τὸν ἐπάνω
[κόσμο κάτω,

καὶ μιὰ ψυχὴ γιὰ τιμωρία σὲ τάφο 'σπίτωτες,

καὶ πάλι ποῦ τῶν κάτω θεῶν ξεκλημένον

βαστάς, ἐδῶ ἄθαφτο καὶ ἀνάγιαστο νεκρὸ,

ἐνῶ οὔτε ἐσένα ἀνήκει οὔτε τῶν θεῶν ἐπάνω,

παρα τοῦ κεφαλιοῦ σου γίνονται ὅλα αὐτὰ καὶ μὲ τὴ
[βία.

Νὰ σὲ τιμωρήσουν παραφυλὰν αὐτὲς ποῦ παίρνουν τὴν

[ἀμαρτία κατόπιν,

ἢ Ἐρρινύες τοῦ Ἄδου καὶ τῶν θεῶν, νὰ σὲ πιάσουν

[στὰ κρίματά σου ἐπάνω.

Κύττα τώρα ἂν στὰ λέω αὐτὰ ἐπειδὴ μ' ἔχουν

[χρυσώσει.

Δὲ θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς καὶ θ' ἀκουστοῦν στὰ σπί-

[τια σου

θρηνοὶ ἀπ' ἄντρες καὶ γυναῖκες.

Κάθε πολιτεία ἐχθρὰ σηκώνεται, ὅταν

ἢ ἀπὸ σκυλιὰ ἢ ἀπὸ θειριά

σπαραχτοῦν καὶ λερωθοῦν τὰ λείψανά της,

ἢ κανένα ὄρνιο κουβαλήτῃ ἀνόσια μυρουδιὰ στὴν πόλι

[τὴν κατοικημένην·

τέτοιες, γιατί μὲ 'πίκρανες, ἀπ' τὸ θυμὸ μου,

σὰν τοξότης σουριζα σαϊτιὲς στὴν καρδιά,

ποῦ δὲ θὰ πᾶν χαμένες, γιατί δὲ θὰ ξεφύγῃς τὴ

[φλόγα τους.

Παιδί, πήγαινε με μακριὰ ἀπὸ 'δῶ στὸ σπίτι μου

γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ θυμὸ του αὐτὸν σὲ πειὸ νεώτερο,

καὶ νὰ μάθῃ νὰ κρατᾷ τὴ γλῶσσα του ἡτυχώτερη

καὶ τὸ νοῦ μὲ πειὸ καλλίτερη γνῶσι

ἀπ' ὅποιαν ἔχει ὡς τώρα.

(Φεύγει ὁ Τειρεσίας).

ΧΟΡ. Ἐφυγε ὁ γέρωσ, βασιληᾶ, μὲ προφητείες φριχτὲς
κι' ὅλοι μας ξέρουμε, ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἢ τρίγες

[μᾶς γενήκαν ἀπὸ μαῦρες ἄσπρες,

πῶς ποτέ του αὐτὸς στὴν πολιτεία δὲν ἤρθε νὰ λα-

[λήσῃ ψέμμα.

ΚΡΕ. Τὸ εἶδα κι' ἐγὼ καὶ μοῦ ταραίζει τὴν ψυχή.

Κακὸ εἶναι νὰ ὑποχωρῇ κανεὶς,

ἀλλὰ καὶ 'κεῖνος π' ἀντιστέκεται

εἶναι κοντὰ ἢ συμφορὰ ποῦ θὰ τόνε λυπήσῃ.

ΧΟΡ. Τώρα χρειάζεται καλὴ σκέψι, γυιὲ τοῦ Μεινοικέως

[Κρέων.

ΚΡΕ. Τί πρέπει νὰ κάνω, πὲς μου, κι' ἐγὼ θ' ἀκούσω.

ΧΟΡ. Πήγαινε καὶ βγάλε τὸ κορίτσι ἀπ' τὸ βαθύσκαρτο

[σπίτι,

καὶ κάνε τάφο τοῦ παραριγμένου.

ΚΡΕ. Καὶ τὸ βρίσκεις αὐτὸ καλὸ ; Λὲς νὰ πάω πίσω ;

ΧΟΡ. Ὅσο μπουρὲς πειὸ γλήγορα, βασιληᾶ μου, ἐπειδὴ

ἢ τιμωρίες τῶν θεῶν γοργόποδες προκάνουν ὅσους

[θέλουν τὸ κακὸ.

ΚΡΕ. Ὡ:μένα μόλις τὸ μπορῶ,

μὰ ἢ καρδιά μὲ σπρώχνει νὰ τὸ κάνω·

μὲ τὴν ἀνάγκη δὲ θέλω νὰ 'μπῶ σὲ κακὸ πόλεμο.

ΧΟΡ. Ἐλα, κάνε τώρα αὐτὰ καὶ μὴ πάῃ ὁ νοῦς σου σ' ἄλλο.

ΚΡΕ. Καθὼς εἶμαι πηγαίνω.

Ἐλάτε, ἐλάτε, ὅσοι μ' ἀκολουθατε

καὶ ὅσοι εἶν' ἐδῶ μπροστά, καὶ ὅσοι λείπουν.

Πάρτε ἄξινες στὰ χέρια καὶ τρέξετε

στὸ μέρος τὸ ἀπόμακρο

.

ἐγὼ ἀφ' οὗ μιὰ καὶ ἀλλάξα τὴ γνώμη,

ὅπως ὁ ἴδιος ἔδεσα

ἔτσι καὶ θὰ λύσω,

γιατὶ φοβᾶμαι μὴν εἶναι τὸ καλλίτερο

τὴ ζήση του νὰ περνᾷ κανεὶς

βαστῶντας τοὺς βαλμένους νόμους.

(Φεύγει ὁ Κρέων).

Στροφή Α΄.

ΧΟΡ. Ἐστὺ μὲ τὰ χίλια ὀνόματα στολίδι τῆς νύφης τοῦ
[Κάδμου

καὶ τοῦ Δία τοῦ βαρυβροντηχτῆ γεννητά,
ποῦ νοιάζεται τὴν ξακουτμένη Ἰταλία
καὶ στήν κοιμοσύχναστη Ἐλευτήνα στὸν κόρφο τῆς
[Δηρῶς

βασιλεύεις,

Βάκχε,

ποῦ στῶν Βακχῶν τὴν πρώτη πολιτεία κάθεσαι
τῆ Θήβα, κοντὰ στὸ κυλάμενο νερὸ τοῦ Ἰσμηνοῦ
καὶ ἀπάνω, στὴ σπορὰ τοῦ ἄγριου Δράκου.

Ἀντιστροφή Α΄.

Ἐσέν' ἀπάνω ἀπὸ τὸ Γήλοφο βράχο ἀγναντεύει
ὁ καπνὸς καὶ ἡ ἀναλαμπὴ τῆς φλόγας
ἐκεῖ ποῦ ἡ Κηρύκιες νύφες
χορεύουν Βακχικά, καὶ τῆς Κασταλίας ἡ πηγὴ.
Ἐσένα ἀκολουθοῦνε μὲ πομπὴ ὄλοι οἱ κισσένιοι
φράχτες ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Μύσσης, κι' ἡ πράσινες
πλαγιὲς τῶν ἀμπελιῶν μὲ τὰ πολλὰ σταφύλια,
μέσ' τῶν τραουδιῶν τὸ θεϊκὸ ἀλαλητὸ
σ' ἄν ἔρχεσαι νὰ μᾶς ἰδῆς καὶ τοὺς δρόμους διαβαί-
[νεις τῆς Θήβας.

Στροφή Β΄.

Αὐτήνα ἐστὺ πάρα πολὺ χτιμαῖς
ἀπὸ κάθε πόλη πειότερο
μαζὺ μὲ τὴ μάνα σου τὴ κεραυνοχτυπημένη,
καὶ τώρα ποῦ ὅλη τὴν πολιτεία ἐπίασε ἀρρώστεια
[δυνατή,
ἔλα ἐστὺ νὰ μᾶς γιάννης μὲ τὸ ποδαρικό σου
ροβολῶντας ἀπὸ τὴ ράχη πάνω τοῦ Παρνασοῦ
ἢ ἀπὸ τὸ πέραμα ποῦ θαλασσοβουΐζει.

Ἀντιστροφή Β΄.

ὦχ! ἐστὺ ποῦ παίρνεις τὸ χορὸ μὲ τ' ἀστέρια ποῦ
[λαμποκοποῦν
καὶ παραστέκεις στῆς νύχτας τὸ ξεφάντωμα, παιδί,
[γέννημα τοῦ Δία,
φανερώσου, Βασιληᾶ, μαζὺ μὲ τῆς βακχικῆς γυ-
[ναῖκες
ποῦ σ' ἀκολουθᾶνε καὶ γύρω σου ὀλονυχτίς σὲ χο-
[ρεύουνε,
ἐσένα ποῦ σκορπίζεις τὴν ξεφωνητὴ χαρὰ.

(Μπαίνει ὁ Ἄγγελος).

ΑΓΓ. Ἐτεῖς ποῦ κατοικεῖτε γύρω στὰ σπίτια τοῦ Κάδμου
καὶ τοῦ Ἀμφίωνα,
τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐγὼ ποτὲ δὲ θὰ παινέψω
οὔτε θὰ πῶ κακό,
κι' ἄς εἶναι ὅ,τι κι' ἄν εἶναι,

γιατί πάντα ἡ τύχη τὸν σηκώνει
κ' ἡ τύχη τὸν γκρεμίζει πάλι
κι' αὐτὸν ποῦ ζῆ εὐτυχισμένος κι' αὐτὸν ποῦ κακο-

[περνᾷ,

καὶ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ προφητεύσῃ στοὺς θνητοὺς

[τὸ τί τοὺς μέλλεται·

νά, καὶ ὁ Κρέων ποῦ μιὰ φορά, θαρρῶ, ἤτανε ζηλευ-

[τός,

ἔσωτε ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κάδμου αὐτὴ τῆ γῆ
καὶ παίρνοντας τῆ μοναρχία τῆς χώρας ὅλη ἐπάνω

[του 'βασιλευσε,

ἀνθίζοντας μέσ' τῶν εὐγενικῶν παιδιῶν του τῆ σπορά.

Καὶ τώρα ὅλα τὰ χάνει· γιατί ὅταν τὸ σῶμα τοῦ

[ἀνθρώπου

δὲν αἰσθάνεται πειὰ γλύκα, πὲς τον πῶς δὲν ζῆ

παρὰ εἶναι ζωντανὸς νεκρός.

"Ἐχε ὅσα θέλεις πλούτια στὸ σπίτι σου καὶ ζῆσε

[σὰν βασιλεῆς·

ὅταν λείπῃ ἀπὸ αὐτὰ ἡ χαρά, τᾶλλα ἐγὼ οὔτε

[γιὰ τοῦ καπνοῦ τὸν ἴσκιον δὲν τὰ ἔξαγοράζω

ἀντὶ γιὰ τὴν χαρά.

ΧΟΡ. Τί ἄλλη δυστυχία στοὺς βασιληάδες φέρνεις τώρα

[πάλι;

ΑΓΓ. Πέθαναν, κι' αὐτοὶ ποῦ ζοῦν εἶν' αἷτιοι στὸ θάνατό

[τους.

ΧΟΡ. Κι' ὁ φονηῆς ποιὸς εἶναι; ποιὸς ἐσκοτώθη; λέγε.

ΑΓΓ. Ὁ Αἴμων ἠγάθηκε, σκοτωμένος στὸ αἷμα του κυ-

[λιέται.

ΧΟΡ. Πῶς, ἀπὸ τοῦ πατέρα του τὸ χέρι, ἢ ἀπὸ τὸ δικό
[του;

ΑΓΓ. Ὁ ἴδιος μὲ τὸ ἴδιό του, γιατί ἐκάκιστε τοῦ πατέρα
[του γιὰ 'κεῖνο τὸ φόνο.

ΧΟΡ. Αἰ γέρω! εἶδες πῶς βγήκε ἀληθινὸς ὁ λόγος σου.

ΑΓΓ. Ἄφοῦ ἐγιναν ἔτσι αὐτά, τώρα πρέπει γιὰ τᾶλλα
[νὰ σκεφθοῦμε..

ΧΟΡ. Νά, ὅμως βλέπω καὶ τῆ δόλια Εὐρυδίκη τοῦ Κρέοντα
[τῆ γυναίκα..

*Ἄρα γε νᾶκουσε γιὰ τοῦ παιδιοῦ τῆς τὸ χαμό,

ἢ κατὰ τύχη βγαίνει ἀπ' τὰ δώματα;

(Παρουσιάζεται ἡ Εὐρυδίκη).

ΕΥΡ. Ἀνθρώποι ἐσεῖς ποῦ στέκεσθε ὅλοι μαζί, ἀκουσά
[τα τί ἔλεγαν

καθὼς ἔκανα νὰ βγῶ ἀπ' τὸ σπίτι γιὰ νὰ πάω μὲ

[περικάλια νὰ προσπέσω στὴν Παλλάδα,

καὶ ὅ,τι ἀνοιγᾶ μὲ τὰ κλειδιά τὰ μάνταλα τῆς πύ-

[λης νὰ σηκώσω,

'πῆρε τὸ αὐτί μου γιὰ σπιτικὴ μου δυστυχία μιὰ

[μιλιὰ

κι' ἔπειτα χάμου ξερῆ ἀπ' τὴν τρομάρα μου,

καὶ μὲ σήκωσαν ἡ δοῦλες.

Μὰ ἐσεῖς πέστε μου πάλι τί ἦταν ὁ λόγος,

γιατί δὲν εἶμ' ἀμάθητη στῆς δυστυχίες, νὰ τ' ἀκούσω..

ΑΓΓ. Ἐγὼ, καλὴ μου κυρά, καὶ ἐδῶ ποῦ εἶμαι θὰ στὸ πῶ,

καὶ οὔτε θ' ἀφήσω τίποτε ἀπ' ὅσα εἶν' ἀλήθεια.

Τί; νὰ σοῦ μιλήσω μαλακὰ καὶ ἔπειτα σ' αὐτὰ νὰ

[βγοῦμε ψεῦτες;

μόν' ἢ ἀλήθεια στέκει παντοτεινά ὀρθή.
 Ἐγὼ κατὰ πόδι ἀκολουθοῦσα τὸν ἄντρα σου, στὸ
 [ψηλὸ ἀλῶνι,
 ἐκεῖ ὅπου ἔκειτο ἀκόμα ἀξιοδάκρυτο σπαραγμέν'
 [ἀπὸ τὰ σκυλιὰ
 τὸ σῶμα τοῦ Πολυνεΐκη. Καὶ ἀφοῦ τῆ θεὰ ποῦ στὸ
 [δρόμο παραστέκει
 παρακαλέσαμε καὶ τὸν Πλούτωνα νὰ πάψη τὴν ὀργή
 [του καὶ νὰ μᾶς καλοβλέπη,
 τὸν ἴλούσαμε σὲ καθαρὸ λουτρὸ καὶ ἀπάνω σὲ κλαριά
 [νεόκοπα ἐκάψαμε τὸ λείψανο
 καὶ μνημοῦρι ὀλόρθο ἀπὸ τῆς πατρίδος του τῆ γῆ
 [τοῦ χωματώσαμε·
 καὶ ἔπειτα ἴγυρίσαμε πάλι γιὰ τὸ θωλωτὸ τοῦ Ἄδη
 [νυφοκρέββατο, τὸ λιθοστρωμμένο,
 ποῦ ἦταν μέσα ἡ κόρη. Κάποιος ὁμῶς ἄκουσε στριγγὸ
 [ἔξφωνητὸ νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ θάλαμο τὸν ἀφορισμένο
 κι' ἔτρεξε νὰ τὸ φανερώσῃ τοῦ ἀφέντη μας τοῦ
 [Κρέοντα.
 Καὶ σ' αὐτὸν γύρω καθὼς ἴπρόβαινε σιμότερα ἢ
 [ἴδια θλιθερῆ φωνῆ ἴπετοῦσε, πειδὸ ἀδύνατη
 καὶ ἀπ' τὰ τρίςβαθα στενάζοντας βγάζει κλαψάρικη
 [λαλιά:
 «Κακορρίζικος ἐγὼ· καλὰ τὸ ἴμάντεψα λοιπόν;
 καὶ τώρα περπατῶ ἀπ' ὄσους στῆ ζωῆ μου ἴπερασαν
 [τὸ πειδὸ θλιθερώτερο δρόμο.
 Τοῦ παιδιοῦ μου ἢ φωνῆ μὲ τριγυρνᾷ. ἴΕσεῖς ἴπε-
 [ρέτες

τρέξετε γλήγορα, κάτω ἐκεῖ, σταθήτε ἴμπρὸς στὸν
 [τάφο,
 καὶ ἀπ' τὸν ἄρμὸ τοῦ χῶματος σᾶν ἢ πέτρα ση-
 [κωθῆ,
 μπαίνοντας στὸ ἄνοιγμα τοῦ τάφου κυττάχτε τοῦ
 [Αἴμονος εἶν' ἢ φωνῆ π' ἀκούω,
 ἢ ξεγελιέμαι ἀπὸ τοὺς θεοὺς;»
 Καὶ μεῖς στῆς προσταγῆς τοῦ πικραμένου ἀφέντη
 [μας πήγαμε νὰ ἴδοῦμε
 καὶ μεσ' τὸ στερνὸ τὸ μνήμα εἶδαμε τῆ μιὰ κρεμα-
 [σμένη ἀπ' τὸ λαιμὸ
 μὲ κλωστένιο βρόχο ἀπ' τὸ πέπλο τῆς δεμένο,
 τὸν ἄλλον μπροστὰ τῆς πεσμένο χάμου ἀπ' τῆ μέση
 [νὰ τὴν κρατᾷ
 θρηγῶντας γιὰ τῆ νύφη ποῦ ἴχάθηκε καὶ πήγε κάτου
 καὶ γιὰ τοῦ πατέρα του τὰ ἔργατα καὶ τὸ νυφοκρέβ-
 [βάτο του τὸ δυστυχημένο·
 καὶ καθὼς τὸ εἶδε ὁ Κρέων πικρὰ βογκῶντας προ-
 [βαίνει μέσα καὶ τοῦ φωνάζει μ' ἀναφιλητὸ:
 «Δυστυχησμένε μου, τί κάνεις αὐτοῦ, στὸ νοῦ τί
 [σοῦρθε,
 σὲ τί συφορὰ ἔπεσες; ἔλα ἔξω, παιδί μου, γονατιστὸς
 [σὲ παρακαλῶ»,
 Μὰ τὸ παιδί, ἄγρια ματιὰ στήλωσε ἀπάνω του, τὸν
 [ἔφτυσε κατὰ μοῦτρα
 καὶ χωρὶς δισόλου νὰ ἀπαντήσῃ ἔπειτα τράβηξε τοῦ
 [σπαθιοῦ του τῆ δίκοπη λεπίδα,
 καὶ ὁ πατέρας πρόφθασε ὀρμῶντας ἔξω καὶ τοῦ
 [ἔξφυγε·

τότε, ὁ ἄραχλος, κατεπάνου του γυρίζει τὸ θυμὸ
 [του,
 καὶ ὅπως στέκονταν, τὸ σίδερο μὲς τὰ πλευρὰ
 [του,
 καὶ μὲ τὰ χέρια του ποῦ εἶχαν παραλύσει, ἔχοντας
 [ἀκόμη τὰ λογικά του,
 ἀγκαλιάζει τὴν παρθένο, καὶ καθὼς ξεφυσοῦσε, μὲ
 [δύναμι
 πετιέται κόκκινο αἷμα βρούσι ἀπάνου στῆς χλωμὲς
 [παρειῆς τοῦ κοριτσιοῦ.

(Φεύγει ἡ Εὐρυδίκη ἐξαλλη καὶ ἡ γυναῖκες τρέχουν πίσω της).

Καὶ τώρα κείτεται νεκρὸς σὲ νεκρῆς πλευρὸ ὁ δόλιος
 τὸ γάμο του γιορτάζοντας στοῦ "Ἄδη τὰ παλάτια"
 [ὅμως ἀπόδειξε στὸν κόσμο
 πῶς γιὰ ἓναν ἄνδρα ἡ ἀσυλλογισιὰ εἶναι τὸ μεγα-
 [λείτερο κακό.

ΧΟΡ. Τί νὰ βάλω μὲ τὸ νοῦ μου; ἔφυγε πάλι ἡ γυναῖκα
 [προτοῦ πῆ λόγος καλὸ ἢ κακό.

ΑΓΓ. Κ' ἐγὼ ἐθάμμαξα, ἀλλὰ παρηγοριῶμαι μὲ τὴν ἐλ-
 [πίδα

πῶς σὰν ἀκούτε τὴ συφορὰ τοῦ παιδιοῦ της,
 δὲν θὰ πάη νὰ μοιρολογήσῃ στὴν πόλι ἐξω·
 μέσα στὸ σπίτι μὲ τῆς δοῦλες ὀλόγυρά της
 θὰ καθήσῃ νὰ κλάψῃ γιὰ τὸ πένθος της·
 γιατί δὲν εἶν' ἀμάθητη ἀπὸ καλὴ γνώμη,
 ὥστε νὰ λαθέψῃ.

ΧΟΡ. Δὲν ξέρω, ὦιμένα, καὶ ἡ πάρα πολλὴ σιωπὴ

κακὸ σημάδι φαίνεται, καθὼς καὶ τὸ πολὺ ξεφωνητὸ
 [τὸ ἀνωφέλετο.

ΑΓΓ. Ἄλλὰ νὰ 'δοῦμε μήπως καὶ κρύβει τίποτα στὴ τα-
 [ραγμένη καρδιά·

καὶ ἄς μποῦμε μὲς στὸ σπίτι, καλὰ τὸ λὲς ἐσύ.

Κι' ἡ παρὰ πολὺ σιωπὴ εἶναι βαρεῖο σημάδι.

(Φεύγει ὁ "Ἀγγελος" ἐμφανίζεται ὁ Κρέων κρατῶντας στὰ χέρια του
 τὸν νεκρὸ τοῦ Αἴμονος).

ΧΟΡ. Ἄλλὰ νὰ, ποῦ καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς ἔφτασε
 κρατῶντας στὰ χέρια του δεῖγμα ὀλοφάνερο—
 ἂν μοῦ πέφτῃ καὶ ἐμένα λόγος — ὄχι ἀλλουνοῦ ποῦ
 [ἔφταιξε

ἀλλὰ τῆς ἀμαρτίας τῆς δικῆς του.

ΚΡΕ. Ὦιμέ τοῦ κακοκέφαλου κεφαλιοῦ ἡ ἀμαρτία πῶς
 [τέλεψε
 φέρνοντας θάνατο. Ἄχ! τὸ φονεῖα καὶ τὸ σκοτω-
 [μένο κυττάτε μαζί του

ἀπὸ μιὰ γεννητά. Ὦιμένα κακότυχὴ μου γνώμη.

Ἄχ! παιδί μου, ποῦ νέος ἐπῆγες μὲ πρῶιμο θάνατο
 αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, 'πέθανες, 'χάθηκες
 γιὰ δική μου ὄχι γιὰ δική σου κακοκεφαλιά.

ΧΟΡ. Ὦιμέ, ἀργὰ ἦταν νὰ δῆς τὸ δίκηρο.

ΚΡΕ. Ὦιμένα, τὸ ξέρω ὁ δόλιος, μὰ στὸ μυαλό μου κά-
 [ποιος θεὸς τότε
 βρόντηξε ποῦ μοῦ κακόθελε βαρειά, καὶ σ' ἄγριο
 [δρόμο μ' ἔρριξε,

ὦιμέ, πατῶντας, μὲ τὰ πόδια τῆς χαρὲς μου.

Ἄχ! Ἄχ! βάσανα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ δὲ βαστιῶνται.

(Μπαίνει ὁ Ἐξάγγελος).

- ΕΞΑ. Ἄφροντη μου, τὰ ἔχεις καὶ τὰ παράχεις τὰ βάσανα,
 ἄλλα βαστᾶς στὰ χέρια σου καὶ ἄλλα ποῦναι στὸ
 [σπίτι σου πρόκαναν κι' ὄλας,
 καὶ ταχιά μὲ τὰ μάτια σου θεὸ νὰ τὰ ὄῃς.
- ΚΡΕ. Τί εἶναι πάλι; χειρότερα ἀκόμα ἀπ' τὰ χειρότερα;
- ΕΞΑ. Ἡ γυναῖκα σου πέθανε, ἡ δόλια μάννα αὐτουνοῦ τοῦ
 [νεκροῦ·
 τώρα δὰ χτυπήθηκε, κ' εἶν' ἡ πληγὴς τῆς ἀνοιχτές.
- ΚΡΕ. Ἄι, ἄι, ἄι, ἄι, λιμάνι τοῦ Ἄδῃ ἀχόρταγο,
 γιατί, καλέ, μὲ βουλειάζεις;
- Ἔ, ἐσύ ποῦ ἤρθες νὰ μοῦ φέρῃς τῆς πικρόλογες συ-
 [φορές, τί λόγο εἶπες;
- Ἄι, ἄι, σκοτωμένον ἄνθρωπο πῆγες νὰ χτυπήσης·
 τί λές, παιδί μου; τί ἄλλο πάλι θὰ μοῦ πῆς;
- Ἄι, ἄι, ἄι, ἄι· σφαχτὸ τῆς συφορᾶς κείτεται ἡ γυ-
 [ναῖκα πεθαμμένη.
- ΧΟΡ. Γύριτε καὶ θὰ ὄῃς· δὲν τὴν ἔχουν πειὰ κρυμμένη
 [μέσα.
- ΚΡΕ. Ὁμιμένα, βλέπω μὲ τὰ μάτια μου τὸ δεύτερο κακό·
 [τί ἄλλο,
 τί ἄλλο μοῦ μέλλεται; στὰ χέρια μου κρατῶ ἀκόμα
 [τὸ παιδί μου, ὁ κακορρίζικος,
 καὶ ἀντικρῦ μου βλέπω τὴ νεκρή.
- Ἄχ, ἄχ, καυμένη μητέρα! ἄχ, παιδί μου.
- ΕΞΑ. Ἐπεσε πληγωμένη βαρειά καὶ ἀγκάλιασε τὸ βωμό·
 [τὰ μάτια τῆς ἐκλεῖσαν,
 μὰ πρῶτ' ἐμοιριολόγησε γιὰ τὸ δοξασμένο θάνατο
 [τοῦ Μεγαρέα, ποῦ πέθανε μπροστῆτερα

- καὶ πάλι γι' αὐτὸν ἐδῶ, καὶ τελευταία γιὰ τῆς κα-
 [κῆς σου πράξεις
 καταράσθηκε, ἐσένα, τὸν παιδοχτόνο.
- ΚΡΕ. Ἄι, ἄι, ἄι, ἄι, τρομάρα μου, γιατί δὲν μ' ἐσκότωνε
 [κανεὶς ἀπ' τοὺς φίλους
 στὸ στήθος μπροστὰ μὲ δίκικοπο σπαθί;
 δόλιος ἐγώ, ἄι, ἄι, ἄι, καὶ μὲ δόλιο τέλος σβύνω.
- ΕΞΑ. Καὶ γι' αὐτὴ καὶ γιὰ ἐκείνη τὴ θανή σὲ σένα
 ἔρριξε τὴν αἰτία ἡ πεθαμμένη!
- ΚΡΕ. Καὶ μὲ τί τρόπο χάλασε τὴ ζωὴ τῆς;
- ΕΞΑ. Ἐχτυπήθη μὲ τὸ χέρι τῆς μέσ' στὸ σκότι, καθὼς
 [ἄκουσε
 τί ἔπαθε τὸ παιδί τῆς, τὸ πολύκλαφτο.
- ΚΡΕ. Ὁμιμένα σὲ κανέναν ἄνθρωπο ποτὲ δὲ θὰ πέσῃ,
 σάν τὴ δική μου κατηγορία. Ἐγώ, ἐγώ σὲ σκό-
 [τωσα,
 ἄχ! ὁ ἄθλιος! ἐγώ, ἀλήθεια λέω· ἄχ! ἄνθρωποι,
 πηγαίνετέ με γλήγορα, βγάλτε με ἀπὸ δῶ ἔξω,
 γιατί δὲν εἶμαι πειὰ ἄλλο παρὰ τίποτα.
- ΧΟΡ. Κερδισμένος θάβγῃς, ἀν βγαίνῃ ἀπ' τὸν πόνο κέρδος,
 γιατί ἡ συφορὰ ποῦ γλήγορα περνᾷ ἀπ' ὅσες μᾶς
 [ἔρχονται
 εἶναι ἡ καλλίτερη.
- ΚΡΕ. Ἄς ἔρθῃ, ἄς ἔρθῃ, ἄς φανῇ κι' ἐμένα ἡ γλυκειά
 [θανή μου,
 ποῦ θὰ μοῦ φέρῃ πειὰ τὴν ὑστερή μου μέρα·
 ἄς ἔρθῃ, ἄς ἔρθῃ, γιὰ νὰ μὴ ὄω πειὰ ἄλλη μέρα
 μὲ τὰ μάτια μου.
- ΧΟΡ. Αὐτὰ εἶναι τοῦ ὑστερου καιροῦ.

για ὅσα βλέπομε κάτι νὰ γείνη·
τᾶλλα θὰ τὰ νοιαστοῦν ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς πρέπει.

ΚΡΕ. Αὐτὸ ποῦ λαχταρίζω, αὐτὸ μονάχα εὐχήθηκα.

ΧΟΡ. Μὴν εὐχεται τώρα τίποτα, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος
δὲν ἔχει νὰ ξεφύγη τῆ γραφτῆ του μοῖρα.

ΚΡΕ. Πάρτε με τὸν ἄχρηστο ἄνθρωπο ἀπ' ἐδῶ,
ποῦ ἴσκότιστα καὶ σένα, παιδί μου, χωρὶς νὰ τὸ θέλω,
καὶ τούτην.

Τρισάθλιος ἐγὼ καὶ δὲν ἔχω πειὰ ποῦ νὰ γυρίσω τῆ
[ματιὰ μου·

ὅλα μοῦ ξεφεύγουν, ὅσα πιάνω στὰ χέρια· βαρειά
[συφορὰ ἔπεσε στὸ κεφάλι μου.

Τὸ πρῶτο πράμμα για νὰ εὐτυχῆσῃ ὁ ἄνθρωπος
εἶναι ἡ φρονιμάδα,

καὶ δὲν πρέπει νὰ καταφρονάῃ κανεὶς σὲ τίποτα,
ὅσα εἶναι τῶν θεῶν·

τὰ μεγάλα λόγια μὲ μεγάλα βάσανα τὰ ξεπλερώνουν
οἱ καυχητάρηδες,
καὶ ἔτσι βάζουνε γνώσι καὶ στὰ γεράματα.

Τ Ε Λ Ο Σ

